

አብርሃም

የእግዚአብሔር ወዳጅ

የአሪት ዘፍጥረት ምዕራፍ 21-25 ታሪክ

በኪቲ እና ግሪፊትስ

ሥዕል በ«ዊሊ»

የአሳታሚው መብት በሕግ የተጠበቀ ነው።

Copyright

©2008 by SIM Ethiopia, Addis Ababa.

Originally published in English under the title of

ABRAHAM, God's Friend.

Copyright© Kitty Anna Griffiths, 1977

Bible Stories Alive. Adivision of A Visit with Mrs. G.

Ministries INC. 2851 St. Clair Ave. East, Toronto,

Canada M4B 1N4

የመጀመሪያ አትም፡- 2001 ዓ.ም (2008)

አሳታሚ፡- የኤስ ካይ ኤም ሥነ ጽሑፍ ክፍል

የፖ.ሣ. ቁጥር 127

አዲስ አበባ ኢትዮጵያ

ስልክ 011 - 349-3252 011-5512973

ኢ-ሜይል፡- Simmedia@ethionet.et

ትርጉም፡-ኃይሌ ጆናይ

እርማት፡- ዮዲት ኃይሉ

አርትዖት፡- ዘነበ ገብረሐና

የኮምፒውተር ለቀማና የገጽ አቀማመጥ፡- ጥሩወርቅ በቀለ

ታሪኮች

1. የልዕልት ሣራ ተአምረኛ ሕፃን	4
2. የይስሐቅ ልደት	15
3. እስማኤል እና አጋር መባረር አለባቸው	27
4. አብርሃም፣ የእግዚአብሔር ወዳጅ	36
5. የአብርሃም እና የይስሐቅ አስቃቂ የመከራ ጊዜ	43
6. ደጎና ሁኚ፣ ልዕልት ሣራ	54
7. ኤሊዌዘር ለይስሐቅ ሚስት ፈለገለት	63
8. ርብቃ «እሄዳለሁ» አለች	75
ታስታውሳላችሁ??	83

የልዕልት ሣራ ተአምረኛ ሕፃን

አሁን ባደኛዬ ልዕልት ሣራ በቤርሳቤህ መኖሯን፤ መሠዊያ መሠራቱን፤ የዋርካ ዛፎች መተከላቸውንና ሌላም ሁሉ መዘጋጀቱን ከሰማሁ ዘንዳ፤ ሄጄ ልጉበኛት ቃጣሁ። ሄድኩና በእርግጥም ሕፃኑ እዛው ነበር! ስሙ ይስሐቅ ይባላል፤ ትርጉሙ ደግሞ «ሳቅ» ማለት ነው።

እንደ ድምፀቱ ከሆነ፤ በመጨረሻ ውድ ለሆነችው ባደኛዬ ልዕልት ሣራ ደስታ ሆኖላታል ማለት ነው። አሁን እንግዲህ አጋርና እስማኤል የአብርሃም ቁጥር አንድ ወራሽ የሆነውን እንዴት ተቀብለውት ይሆን ብዬ ተገረምኩኝ። ሳስበው ግን፤ ራሴ ለራሴ እግዚአብሔር እኮ በዚህ ዕቅድ ውስጥ አለ አልኩኝ። ስለዚህ ነገር ሁሉ ለመልካም እንዲሆን ተወስኖአል።

የመጀመሪያ ዕድል አድርጌ የወሰድኩት፤ ወደ ቤርሳቤህ ሄጄ መጉብኘት ነው። ካርታዬ እንደ ሆነ ቦታው በረሀማ መሆኑን ያሳየኛል፤ ይሁን እንጂ፤ ራሴ ሄጄ አየዋለሁ። እንዴ፤ ቆይ እስቲ እንዴ! ለሕፃኑ ይስሐቅ ገጸበረከት መውሰዱን መርሳት የለብኝም። አዎ። ለካ አዘጋጃቸዋለሁ።

ቤርሳቤህ ከኬብሮን በስተ ደቡብ በኩል የሚገኘው ከተማ ነው። በረሀማ ይሁን እንጂ፤ እዚህም እዛም የውኃ ጉድጓዶች አሉት።

በዚያም የአብርሃም ትልቁ ሰፈር ሜዳው ላይ ተንጣሏል። በመቶ የሚቆጠሩ በጥቁር ፍየል ጠጉር የተሠሩ ድንኳኖች ይታያሉ። እንስሳትም እንደ በጉች፤ ፍየሎች፤ አህዮችና ከብቶች እንዲሁም ግመሎች በብዛት ይታያሉ! ድምፃቸውን ልትሰሙት፤ ጠረናቸውንም ልታሸቱት ትችላላችሁ።

እንዲሁም የትልቁ ሰፈር ልጆች ሲጫወቱ ልትሰሟቸው ትችላላችሁ። በሚጫወቱበት ጊዜ የደስታ ድምፃቸው ከፍና ዝቅ ይል ነበር። የደስታቸው ጭፈራና ውካታ ከእነርሱ ጋር ሄጄ ለመጫወት ገፋፋኝ።

ለመሆኑ አሁን የልዕልት ሣራ ድንኳን የት ነበር? ቀደም ሲል እንደ ተተክሉ የሰማሁት የዋርካ ዛፎች ገና አላደጉም። ተመልከቱ ግን! አንዳንድ ትላልቅ ዛፎች እዛ ማዶ አሉ። አንዳንዶቹ ዛፎች ሰፈሩ ሳይቋቋም በፊት እዚህ

እንደ ነበሩ እንምታለሁ። ያ ደግሞ የልዕልት ሣራን ድንኳን ይመስላል። ብዙ ጊዜ በደጃፉ ተቀምጧለሁ፤ በተለይ ደግሞ የአብርሃም ሦስት ልዩ እንግዶች የመጡ ዕለት ለረዥም ጊዜ ቆይቻለሁ። ያ ዕለት ይስሐቅ እንደሚወለድ ተስፋ የተሰጠበት፤ ልዕልት ሣራ የሳቀችበት፤ አብርሃም ደግሞ ስለሰደምና ገሞራ እንዲሁም ስለ ሎጥ የተማጸነበት ቀን ነበረ። አዎን፤ የልዕልት ሣራ ድንኳን ምን ይመስል እንደ ነበረ ማወቅ አለብኝ።

እንግዲህ እንዳልታወቅ እንድለብሰው፤ የአረኛው ሚስት አዳ የሰጠችንን መሸፈኛ ላውልቀው። «እንደ ወንድ ስትለብሽ ሰዎች ያከብሩሻል። ወደዚህ አካባቢ ስትመጪ ሁሌ ልበሽው፤» ብላኝ ነበር። አሁን ግን መውለቅ አለበት። ልዕልት ሣራ ይህንን ሰብሼ ልትለየኝ አትችልም።

መሸፈኛዬን በቦርሳዬ ውስጥ ጠቀጠቅኩትና የልዕልት ሣራ ነው ብዬ ወዳሰብኩት ድንኳን አመራሁ። ዛሬ ውጭ ተቀምጬ እስክታይ ድረስ የምጠብቀው ለምን ያህል ጊዜ ይሆን ብዬ አሰብኩ።

ለመቀመጥ እንኳ ዕድል አላገኘሁም!

«ይግቡ! ይግቡ!» ተባልኩ። በትክክል የልዕልት ሣራ ድንኳን ነበር። ልዕልት ራሷ በራፉ ላይ ነበረች። በጣም ወጣት ገጽታ ያላት ልዕልት ሣራ። ወጣትነቷ ተመልሶአል! ፊቱ ደግሞ በፈገግታ ይምቋል።

«ነይና እይው!» አለችኝ።

በርግጥም ይህ ነበር፤ ታይቶ የማይታወቅ ግሩም ሚጢጢዬ ሕፃን! በድንኳኑ ወለል ላይ በተነጠፈው ፍራሽ ላይ ተንጋልሎ እግሩን እያወራጨ ፈገግ እያለ፤ ግር-ር-ር የሚል ድምፅ ያሰማል። ልዕልት ሣራ ተስባ ወደ እርሱ ጣጋ በማለት ታስቀውና ታጫውተው ነበር።

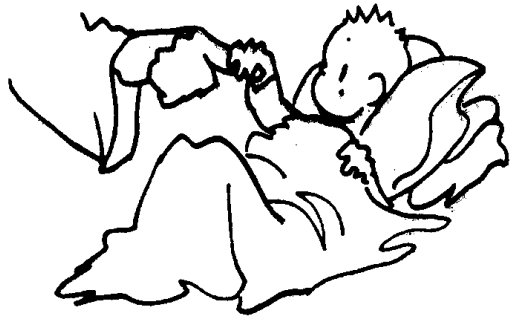
በዛን ጊዜ አንድ ሰው በራፉ ላይ ብቅ ብሎ ወደ ውስጥ ገባ። ይህ ሰው አብርሃም ነበር፤ ዘናና ፈገግ አለ። እኔ ደግሞ ታላቁን ሰው ለመተዋወቅ ምንም አልፈራሁኝም። እንዴት አድርጌ እንደምተዋወቀው ይጨንቀኝ ነበር፤ ሆኖም ይኸውና ተዋወቅኩት።

«አሁንማ አብርሃም ወጣ ገባ እያለ ሁሌ ከድንኳኑ አካባቢ አይጠፋም፤» አለች ልዕልት ሣራ ምንም ሳትኩራራ። (የታወቀ ነው!)

«ስለ ተአምረኛው ልጃችን ምን ታስቢያለሽ?» ሲል ጠየቀኝ።

«ግሩም የሆነ ትንሽ ልጅ ነው!» ብዬ መለስኩኝ።

አሁን አባቱ ስለ መጣለት ግር-ር-ር እያለ ይስቅና እግሩን ያወራጭ በነበረው ሕፃን ዙሪያ ባለው ወለል ላይ ሁላችንም ተቀመጥን። ሰዎች እንደሚያደርጉት አብርሃም ደግሞ ጣቱን በሕፃኑ አጠገብ ዘረጋለት። ሕፃናት ሁሉ እንደሚያደርጉትም፤ ሕፃኑ የአባቱን ጣት ለቀም አደረገው።

አብርሃም፤ «እግዚአብሔር የሰጠኝ ተስፋ ሁሉ በዚሁ ሕፃን ውስጥ ተጠቃልሏል» አለ። አብርሃም የሚናገረው ፈገግ ብሎ የምሩን ነበር። «የረዥም ጊዜ መጽተኛ ነበር።»

«አዎን፤ ተስፋ ቆርጫ ነበር፤» አለች ልዕልት ሣራ ትንሽ ሳቅ ብላ። «ዳሩ ግን አብርሃም ሁሉ ተስፋ ያደርግ ነበር። እርሱ ሁሉ እንዳመነ ነው፤» አለች።

«እግዚአብሔር ተስፋ ሲሰጥ፤ ተስፋው እንደ ተፈጸመ አድርገሽ በእርሱ ላይ መተማመን ትችላለሽ፤» አለ።

«እኔን ለማሳመን ከቃላት የላቀ አንድ ነገር ያስፈልግ ነበር፤» አለች ልዕልት ሣራ። ቀጥላም፤ «እምነት ቢኖረኝ ብዬ አመኛለሁ። እምነት ቀርቶ ስለ ዛች አጋር እንኳ ትንሽ የመገመት ዓቅምስ በኖረኝ እላለሁ። እግዚአብሔርን ለመርዳት መሞከር!

«ግን እኮ ሁላችንም ብዙ እምነት የለንም፤» በማለት ልዕ

ልት ሣራ ቀጠለች፤ የይስሐቅን ምንጣፍ እያስተካከለች። እግሩን እያወራጩ ከምንጣፋ ሊወድቅ ትንሽ ነበር የቀረው። «አብርሃም ለእምነቱ ወሰን የለውም። እርሱ ሁልጊዜ ስለ አንድ ነገር ከእግዚአብሔር ጋር ይነጋገራል። እግዚአብሔር ለእርሱ እንጂ ለእኔ አይናገርም። የይስሐቅን መምጣት ሰምቼ በላቅሁ ጊዜ ብቻ አናግርኛል። ይስሐቅ ይመጣል ብዬ ፈጽሞ ማመን አልቻልኩም። እንደ እኔ ማየት ማመን ነው፤» አለች ልዕልት ሣራ።

«ለእኔም እኮ ማየት ማመን ነው፤» አለ አብርሃም። «እግዚአብሔር የሰጠሽን ተስፋ እንደ ተፈጸመ አድርገሽ በእምነት ማየት ነው፤» አላት።

ልዕልት ሣራ፤ «ያለውን ሰማሽ?» ብላ ጠየቀችች። «ለማንኛውም ይስሐቅ ይኸውና መጥቷል።»

«እንዴ፤ እኔም እኮ ስቁአለሁ፤» አለ አብርሃም። «እኔ መቶ፤ አንቺ ደግሞ ዘጠና ዓመት ሆነሽ ወንድ ልጅ እንደሚኖረኝ ሲነግረኝ ስቁአለሁ። ይስሐቅን ከመጠበቅ ይልቅ እስማኤልን የተስፋ ልጅ አድርጎ እንዲቀበለኝ እግዚአብሔርን ሰምኜው ነበር። እርሱ ግን ሣራ ራሷ ወንድ ልጅ ይኖራታል ብሎ ሙጭጭ አለ። ከእስማኤልም ታላቅ ሕዝብ እንደሚመጣ እግዚአብሔር ቃል ገብቶልኛል። ይስሐቅ ግን በእግዚአብሔር ዕቅድ የመጣ ልዩ ልጅ ነው፤» አለ አብርሃም።

አብርሃም ንግግሩን ቀጠለ። «እግዚአብሔር የተቀደሰ ተስፋና የተባረከ ቃል ኪዳን ለሁሉ ዘመን የሚሆን ሰጥቶኛል። ቃል ኪዳንን ለማተም እግዚአብሔር ምልክት ሰጥቶናል ይኸውም ግዝረት (መቁረጥ) ነው። ሕዝባችን ከሆነው ከእያንዳንዱ ወንድ ትንሽ ቆዳ መቁረጥ፤ ያም እግዚአብሔርን ከማያውቁ አረማውያን መለየታችንን ያሳያል። እኛ የእግዚአብሔር ሕዝብ ነን። ይህ ደግሞ የእግዚአብሔር የመሆናችን አንዱ ምልክት ነው።

እኔም ለራሴ፤ ይህ ሥርዓት በመላ ዓለም ተበታትነው በሚገኙት አይሁድ ወዳጆቻችን ዘንድ በያሉበት እየተደረገ ያለ ነው ብዬ አሰብኩኝ። ስለዚህ በአይሁዶች መሃከል ግዝረት የተጀመረው ከአብርሃም ጊዜ ጀምሮ ነው። ይህ በእግዚአብሔርና በአብርሃም፤ እንዲሁም በዘሮቹ መሃከል የሆነ፤

የእግዚአብሔር ቃል ኪዳን ምልክት ነበረ።

«እግዚአብሔር ስሜን ከአብራም ወደ አብርሃም፤ ሦራን ወደ ሣራ የለወጠው ያን ቀን ነበር፤» አለ አብርሃም።

እኔም፤ «አዎ፤ እንዴ፤ ይህንን አውቃለሁ፤ ነገር ግን ሁሉ የምንጠራችሁ አብርሃም እና ሣራ ብለን ነው። በዚሁም ቅር እንደማይላችሁ ተስፋ አደርጋለሁ፤» አልኩት።

«ቅንጣት ታህል።

«አንድ ሌሊት እግዚአብሔር፤ <አብርሃም፤ ከዋክብቶቹን ተመልከታቸው። ልትቆጥራቸው ትችላለህን?» አለኝ።

«በፍጹም፤ ጌታ ሆይ፤» አልኩት።

«እንግዲህ፤ ዘሮችህንም ሊቆጥር የሚችል ማንም አይርም አለኝ።»

ይሄኔ ሣራ ትስቅ ነበር። «መልካም፤ አሁን ሁሉም እዚህ ያለመኖራቸው ደስ ብሎኛል። ይህንን ትንሽ ፍጥረት (ዘር) ለመንከባከብ ጊዜዬን ሁሉ አጠፋለሁ። ይኸውና አሁን ደግሞ ከምንጣፉ ወርዷል!»

አሁን አብርሃም ኮስተር ብሎ በጥልቀት ማሰብ ነበረበት። «በዛች ሌሊት እግዚአብሔር ወደ ፊት በዘሮቻችን የሚደርሰውን አንድ ነገር ተናገረኝ። ቀላል እንደማይሆን ደግሞ ነግሮኛል። በባዕድ አገር ለአራት መቶ ዓመታት እንደ ባሮች ሆነው በጭካኔ ይገዛሉ። አያችሁ፤ እዚህ የሚኖሩ ሰዎች በእጅጉ ኃጢአተኞች ሆነውና ተፈርዶባቸው ከዚህ እስካልተባረሩ ድረስ እግዚአብሔር እንድንወርስ ተስፋ

የሰጠንን አገር አንወርስም። ይሁን እንጂ፣ በአራተኛው ትውልድ እግዚአብሔር ዘርቻችንን ከባድ አገር አድኖ አውጥቶ ይሰጠን ዘንድ ቃል ወደ ገባልን አገር ያመጣቸዋል፤» አለ።

«አዎ፤» አለ በመቀጠል አብርሃም፣ «እየቀጠለ፣ እየቀጠለ፣ እየቀጠለ፣ ወደ ፊት የሚሄድ ነው። በመጭምቹ የሩቅ ትንቢታዊ ዘመናት ዘልቄ ስመለከት፣ የእግዚአብሔር ተስፋ የተጣለበትን አዳኙን አያለሁ። <የምድር አሕዛብ ሁሉ በአንተ ዘር በኩል ይባረካሉ፤> አለ እግዚአብሔር። እኔም ለሕዝቦች ሁሉ፣ ለብሔሮች ሁሉ፣ ለነገድ ሁሉና ለወገን ሁሉ መልስ የሚያመጣ፣ መንገድ ቀዳጅ የሆነውን አዳኙን ለማየት ችያለሁ። አዎን፣ ከእግዚአብሔር የመጣው አዳኝ። <እርሱ የሚመጣው ደግሞ በይስሐቅ በኩል ነው፤> አለ እግዚአብሔር። በመጨረሻዎቹ ዓመታት ውስጥ እንደሚመጣ ገና ከሩቁ አየዋለሁ። ነገር ግን ተስፋ ነው - ዓይኖቹ እንደ መብራት አበሩ- «ልክ እንደ ተፈጸመ።»

«ስለዚህ፣ ትንሹ ይስሐቅ፣ አንተ በጣም ልዩ ነህ። እግዚአብሔር ቃል የገባው አዳኝ በአንተ በኩል ይመጣል፤» አለ አባቱ፣ ልጁን ወደ ላይ አንሥቶ ዓይን ዓይኑን እያየው።

«አረ ጠንቀቅ!» አለች ሣራ። «ወገቡን እንዳትቀጨው!»

(ስለ ቅጭት ሲወራ፣ እኔም እንዲሁ ያደርገኝ ነበር! «እንደሚመጣ እግዚአብሔር ቃል የገባው አዳኝ» ኢየሱስ ነበረ። ኢየሱስ በምድር ላይ ሳለ የተናገረውን ቃል አስታውሳለሁ። «አብርሃም ቀኔን አየና ሐሄት አደረገም አለ» ኢየሱስ።)

«እንዲህ ያለ ትንሽ ነገር እንኳ ሊቋቋም የሚችል ይመስለኛል ሣራ፤» አለ አብርሃም በመቀጠል፣ የተደናገጠው ትንሹ ልጅም ማልቀስ ጀመረ። «ብታጠቢው ይሻላል፤» አለ አብርሃም ይስሐቅን ለእናቱ እያቀበለ።

ሣራ ሕፃኑን ልታጠባው እየተዘጋጀች አባበለችው። «እስቲ አሁን በዚህ ዕድሜዬ ሕፃንን ታጠባለች ብሎ ማን ያስባል?» አለች።

«አባ! አ-አባ! እኔ አንድ ነገር ላሳይህ እፈልጋለሁ።»

አዎ፣ ከውጭ ሆኖ አንድ ቦታ ላይ ሲንጎራደድ የነበረው እስማኤል ነበረ። የእንስሶቹን ማጎራያ ማመልከቱ መሰለች።

«እሺ፣ እሺ፣ እስማኤል መጣሁ።»

የሣራ ፊት ዳመነ። «ጡጥ! ጡጥ!» ላኖታ አፎይ

አለች። ከዛም ሕፃኗን ማጥባት ጀመረች።

እኔ ለመሄድ ተነሣሁ። «ልትሄጂ ነው? በይ እሺ ደኅና ሁኝ፤ እየመጣሽ ጠይቁን» አለችኝ።

«አመሰግናለሁ፤ ልዕልት ሣራ። ከቻልኩ፤ ብመጣ ደስ ይለኛል።»

«ይስሐቅ ጡት የሚጥልበት ጊዜ የልደቱም በዓል እንዳያመልጥሽ። ቀኑን እነግርሻለሁ። ይሁን እንጂ፤ ከዛ በፊትም አለፍ አለፍ ብሎ እንድናይሽ እንፈልጋለን። የጡት መጣል በዓሉ ትንሽ ቆየት ይላል። ይሁን እንጂ፤ ሊያመልጥሽ አይገባም።»

የይስሐቅ ልደት

ዛሬ የይስሐቅ ልደት ነበረ! ይስሐቅ አብርሃምና ልዕልት ሣራ በስተ እርጅናቸው የወለዱት ተአምረኛው ልጅ ነው። ደግሞም የጡት ማስጣል ቀን ስለ ነበር በዓል ሆኖ ውሏል። ለመሆኑ ይስሐቅ ሁለት ነው ወይስ ሦስት ዓመቱ? አቤት፤ ጊዜው እንዴት ይበራል!

ያም ሆነ ይህ፤ ቀኑን ለማክበር አባቱ - አብርሃም ደግሦለታል። ይህንን ግብዣ መጽሐፍ ቅዱስ «ታላቅ በዓል» ብሎ ጠርቶታል።

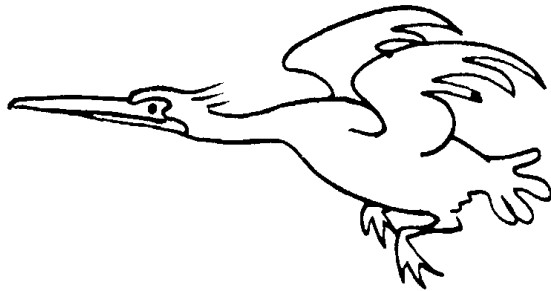
አዎን፤ እኔም ወደ በዓሉ ተጠርቻለሁ። ልዕልት ሣራ ራሷ ነበረች የጠራችኝ። «ሊያመልጥሽ አይገባም፤» ብላኝ ነበር።

አላመለጠኝም። ወደ ቤርሳቤህ በመሄድ ላይ ነበርኩኝ። (መቼም ሰዶም ከጠፋች በኋላ ትልቁ ሰፈር ከኬብሮን ወደ ቤርሳቤህ መዛወሩን ታስታውሳላችሁ።) የሰም፤ ድግሡ አያመልጠኝም። ለትንሹ ልጅ ስጦታን ይገዢ በመሄድ ላይ ነበርኩ። ተጨማሪ የጨርቅ አሻንጉሊቶች ሠርቼለታለሁ።

ወደ ቤርሳቤህ በመገሥገሥ ላይ እያለሁ፤ የመብረቃ ድምፅ ወደ እኔ ተንሳፈረ። መብረቃና ሳቅ፤ እንዲሁም የደስታ ድምፅ (የፏፏቱ ውኃ ሲጠጫረቅ እንደሚያሰማው ዓይነት ድምፅ መስሎ ይሰማኝ ነበር)። ከሁሉ በላይ በአብርሃም ትልቁ ግቢ ውስጥ ሲጫወቱ ከነበሩት ልጆች ይመጣ የነበረው ጫጫታ

እንኳ ለጆሮ የሚመስጥ ድምፅ ነበረው። በመንፈሴ ሐሴት አደረግሁ። ገና ቀኑን እንደ ጀመርኩት ደስ አለኝ።

አንድ ብቸኛ ዓይነ ፈጣጣ ወፍ የሥቃይ ጨኸት እያሰማ ድንገት ባናቴ ላይ በረረ። ጆፌ አሞራዎች በሰፈሩ ላይ

ያንገሩበቡ ነበር። የሚፈልጉት ሥጋውን ነበር። እንዴ ሳልነግራችሁ፤ በነፋስ እየተገፋ ወደ እኔ ይመጣ የነበረው ከቤት ውጭ በሥጋ መጥበሻ ምድጃ ላይ የሚጠበሰው ሥጋ ሽታ መዓዛ አፍን በምራቅ የሚያስሞላ ነበር። ይብራ እና ጆፌ አሞራዎቹ እንደ ክፉ አውሬ መስለው ነበር የታዩኝ፤ ዳሩ ግን ቶሎ ረሳኝቸው።

ቆንጆ ቀን ነበረ። ፀሐይ ደምቃለች፤ ቀለል ያለ የነፋስ ሽውታ የአብርሃም ዋርካ ዛፍ ቅጠሎችን ያርገዝግባቸዋል፤ አንዳንድ አበባዎችም ፈክተዋል። በእጠቃላይ፤ የሚያምር ቀን ነበር። ከሥጋ መጥበሻው ምድጃ ሥር ያለው እሳት በሰፈሩ

ክልል ውስጥ ሲነድድ፤ ነፋሱ ደግሞ ጭሱን ከድንኳኖቹ አካባቢ ሰያበንነው ይታያል።

ሁሉም ደስተኛና በሥራ ተወጥረው ነበር። ሁሉም ነገር በደጅ ነው (ከድንኳኑ ውጭ!) በአግዳሚዎች ላይ ቁጭ ብለን በመቀመጥ ፋንታ፤ መሬት ላይ ሰሌን ተነጥፏል። የምንበላውም መሬት ላይ ነበር። የዕለቱ የጨዋታና የውድድር መርሐ ግብር ወጥቷል፤ በባህል መሣሪያ የተቀነባበረ የሙዚቃ ዝግጅት እንደዚሁም፤ እንደ ሽርተቴ የመሳሰሉ ጨዋታዎች ነበሩ። ለበዓሉ የሚሰማማ ልብስ ለብሰው እንደ ሌሎቹ እነርሱም ሊደሰቱ ወዳጆቹ አዳህ እና ኤሎንም ተገኝተዋል።

«መልበሱን ያለመርሳትሽ ደስ ብሎኛል፤» አለች አዳህ።

እንዳልታወቅ ያደርገኝ የነበረውን አዳህ የሰጠችኝን ልብስ አውልቄ በሻንጣዬ ውስጥ ከትቼዋለሁ። «ልዕልት ሣራ እነዚህን ለብሼ ልታየኝ የምትፈልግ አይመስለኝም፤» አልኩኝ፤ «ልትለየኝ አትችልማ፤» አልኩ።

«በትልቁ ድንኳን ውስጥ ወደሚካሄደው ልዩ በዓል እየሄድሽ ይመስለኛል፤» አለችኝ።

እኔም፤ «አዎን፤ አስቤያለሁ፤» አልኩ። «ልዕልት ሣራ ጋብዛኛለች። ደግሞም ከእናንተ ጋር መሆን እፈልጋለሁ።» ዳሩ ግን ወደ በኋላ ላይ እንገናኛለን፤» አልኩኝ።

«አዎን፤ ላትጠይቁን እንዳትሄጁ ወ/ሮ ጂ...» አለች አዳህ።

«ሳልጠይቃችሁ አልሄድም፤» ብዬ መለስኩ።

«ልዕልት ሣራ ሳታየኝ እኔ ቀድሜ አየሁዋት። ቆንጆ ሰማያዊ ልብሷን ለብሳ ደምቃና አምራ ትታያለች።

«በመምጣትሽ ደስ ብሎኛል!» አለችና ልትሰመኝ ሮጣ መጣች። ክብር እንዳገኘሁ ተሰማኝ። «ቀኑን እንደምታስታውሺው ተስፋ አድርጌ ነበር። ሁሉም ነገር ተዘጋጅቷል። አሁን ቶሎ እንበላለን።»

እግርቻችንን የሚያጥቡን አገልጋዮች አሉ። ገና እንደ መጣን እጆቻችንን ታጥበናል። በአባራማ መንገድ ተጉዘው ቀዝቀዝ ያለ ውኃ በእግር ላይ ሲፈስስ እንዴት ደስ ይላል! ግሩም የሆነ አቀባበልና ልዩ ስሜትን የሚፈጥር ጥሪ ነበር። የነበረንን ድካም ሁሉ አስወገደልን።

ኤሊዒዘር ኃላፊ ነበረ - የሥነ ሥርዓት አስተባባሪ ነበር።

አብርሃም ረዥም የክት ልብሱን ለብሶ ሲታይ ባለጠጋ መስሏል። እንዴት የማይረሳ መልክ ነበረው! ማፍጠጥ ወይም ትኩር ብዬ ማየት የለብኝም። ትኩር ብዬ አለማየትም አልቻልኩም! ምክንያቱም የምመለከተው ከእግዚአብሔር ጋር የተነጋገረ ሰውን ነውና። የእግዚአብሔር ወዳጅ።

አሃ፣ ይስሐቅም ነበር ለካ። ፍልቅልቅ፣ ጥቅልል ያለ ፀጉር ያለው፣ መልክ መልካም፣ ጨዋ ልጅ። ዛሬ ልዩ ልብስ ለብሏል- ጉልበቱ ድረስ የወረደ ረዥም ቀሚስና የታጣፈ መቀነት በወገቡ ላይ አድርጓል። ዛሬ እርሱም በነገሩ ደስ ብሎታል። ዳሩ ለምን ደስ አይለውም! ይህ ሁሉ እኮ ለክብሩ ነው የተደረገው። እርሱም ይህን ያውቃል።

እኛ በዋናው ትልቁ ድንኳን ውስጥ ነበርን። ምግቡ ቆንጆ በሆነ ምንጣፍ፣ ወለል ላይ ተቀምጦ ነበር፤ እኛም፣ ለመመገብ ወለሉ ላይ ልንቀመጥ ነበር- በምንጣፉ ዙሪያ ማለት ነው።

ጠረጴዛ ላይ የተቀመጡትን ዕቃዎች ባያችሁዋቸው። እኔን ያስገረመኝ አንድ ነገር ነበር! የወርቅና የብር ዕቃዎች፣ የሚያምሩ ሳሕኖች፣ ከፍየል ጠጉር ከተሠሩት የድንኳን መጋረጃው ጋር ሊታዩ በጣም ያምሩ ነበር። የሚጠጣ ነገር በወርቃማ ማንቆርቆሪያ እንዲቀርብ ተደረገ፤ ታዳሚዎች ደግሞ ዑር በተሠሩት ሙልል ባሉ የወርቅ ጽዋዎች እንዲጠጡ ሆነ፤ ይህ ሁሉ የተገለጸልኝ ቆይቶ ነበር። ታራ፣ ሰለ ይስሐቅ አያት፣ ከአብርሃም፣ ሣራና ሎጥ ጋር ወደ ካራን ከወጣ በኋላ ከዑር ያመጣቸው ይመስላል። እንዲሁም ከቀርጤስ የመጡ ሳሕኖችና ሹካ-ማንኪያዎችም ነበሩ። አሃ፣ ቤተሰቡ በካራን ሲኖር ሳለ፣ በዛ በኩል ከሚያልፉ ነጋዴዎች የገዟቸው ሳይሆኑ አይቀሩም ብዬ አስብኩኝ።

እንዴ፣ አንድ አፍታ እስቲ ቆዩ። አሁን አንዳንድ ነገሮች እየሆኑ ነው። መሬት ላይ የምንቀመጥበት ቦታ ቦታችንን መያዝ ነበረብን። ምግቡም ሊታደል ነበር።

ከደቂቃ በኋላ፣ ቢዘገይ ንግግሩ ሲጀመር፣ ሌሎቹ ታጋባዥ እንግዶች እነማን እንደ ሆኑ አውቃቸዋለሁ። አሁን አብርሃም ሌሊዲዘርን እያነጋገረው ነበር። አንድ አገልጋይ ተጠርቶ ተልኳል። እንዴ፣ ይኸው ተመልሷል- ከማን ጋር መሰላችሁ? ከአዳህና ሌሎን ጋር፤ ሁለቱም አፍረዋል፤ ደግሞም ፈገግም ብለዋል።

«ትልቁ እረኛዬ እዚህ ዝግጅት ላይ እንዲገኝ አስፈላጊያችን ነው፤» አለ አብርሃም። «ከዑር ጀምሮ ከእኔ ጋር ነበረ።» መሬት ላይ የሚቀመጡበትን ቦታ እየያዙ እያለ የእንኳን

ደህና መጣችሁ ምልክት በጭንቅላቱ አሳያቸው።

ይስሐቅ ከአባቱና ከእናቱ መሃል ተቀመጠ። እስማኤል ደግሞ በሌላው የአብራሃም ጉን ተቀመጠ። ሲገባ ጭንቅላቱን እየነቀነቀና እየተንጉራደደ፣ እንዲሁም ልዕልት ሣራን በትዕቢት ዓይን እየተመለከታት ነበር። እርሷ ግን በዚህ ጊዜ ትንሹ ይስሐቅ ወደሚነግራት ነገር ታደምጥ ነበር።

ሌሊዲዘር በሌላኛው የእስማኤል ጉን ተቀመጠ።

አጋር እነርሱን እየዘረቸ ታገለግላቸው ነበር-ያኔ አገልጋይ ብቻ ነበረች። ቅድም ካየሁዋት አሁን ይበልጥ የተዋረደች ብትመስልም ቅሉ፤ እስማኤል ከአባቱ ጉን እስከ ተቀመጠ ድረስ ምንም የሚያውካት ነገር የነበረ አይመስልም።

በእርግጥ ሌሎች እንግዶችም ነበሩ፤ እኔ ግን እነማን እንደ ሆኑ ገና አላወቅሁዋቸውም።

ምግብ መብላት ሲጀመር ሲል፣ አብርሃም ራሱን ወደ

ሰማይ አቅንቶ ጸለየ። እግዚአብሔር አብዝቶ ስለ ሰጠው ነገር አመሰግነ፤ ለምግቡና ለይስሐቅ ጡት መተው ሲባል በሚከበረው በዓልም በረከትን እንዲሰጣቸው እግዚአብሔርን ለመነ።

ከዚያ በኋላ ግብዣው ተጀመረ። በመጀመሪያ የፍየል አይብና ከነጭ ፋርኖ ድቂት የተጋገረ ዳቦ መጣ፤ እንዲሁም እኔ በምወደው ወርቅ ጽዋ የፍየል ወተት ቀረበ።

በሁለተኛው ዙር የመጣው በቅጤ የተጠበሰ የፍየል ጠቦት ሥጋ ነበር። ከዚህ ጋር ቤት የተጨመቀ ወይን ጠጅ በወርቃማ ማንቆርቆሪያ ሲቀዳ ተመልክቻለሁ። ከዛም ፍራፍሬ መጣ- ከብር በተሠሩ ጉድጓዳ ሳሕኖች ውስጥ ወይን፤ በለስ፤ ቴምርና ለወዝ ቀረበ። (ይቅርታ፤ አፋችሁ በምራቅ እንዲሞላ አድርጌው ይሆን?)

ምግቡን መመገብ ረዘም ያለ ጊዜ ወሰደ። ማንም የቸኩለ አልነበረም- ባቡርም ሆነ አይሮፕላን ያመልጠኛል የሚል አሳብ የለምና። በተጨማሪም፤ በየመሃሉ ረዥም ጊዜ የወሰዱ ትረካዎችና መዝሙሮች ነበሩ። እያንዳንዱ ደቂቃ ደስ ብላኝ ነበር ያሳልፍኳት፤ የትረካው ክፍለ ጊዜማ ልዩ ነበር።

ከታዳሚዎቹ ውስጥ አንዱ እንዲናገር ተጠየቀ። አሃ፤ ንጉሥ አቢሜሌክ ነበር። ንጉሡ እርሱ ነበር ለካ። እርሱ ጥሩ ሰው ነበር። ጥቂት ጓደኞቹን ከእርሱ ጋር ይዞ መጥቷል። የለም፤ ሁሉም አልተናገሩም። አብርሃም ጎረቤታቸው በመሆኑ ንጉሥ አቢሜሌክ ኩራት ይሰማኛል አለ። የአቢሜሌክ

ክ ሠራዊት አዛዥ ጀነራል ጉድጓዶችን አስመልክቶ አንዳንድ ክርክር ተነሥቶ እንደ ነበር ጠቁሞ፤ ይቅርታ ጠየቀ። አብርሃም የውኃ ጉድጓዱን የቆፈረው እርሱ ራሱ መሆኑንና የራሱም እንደ ሆነ ንጉሥ አቢሜሌክ ለማስታወስ ሲል ሰባት እንስት ጠቦቶች፤ መልካም በሆነ መንገድ ማበርከቱን እንደ ወደደለት ተናገረ። በዚያ የነበሩ ሁሉም ሳቱ። (የውኃ ጉድጓዱን ዛሬ ድረስ በድሮዋ ቤርሳቤህ ማየት ይቻላል!)

ከዚህ በኋላ ከግብጽ የመጣ እንግዳ መዝሙር ዘመረ። (ስሙን አልያዝኩትም።) የዘመረው መዝሙር ተወዳጅ ስለሆነው፤ ስለ አባይ ወንዝ ነበር። እኔ ስለ ለንደኑ ቴምስ ወንዝ የማስበውን ያህል፤ እርሱ ደግሞ ስለ አባይ ወንዝ ያስባል ብዬ ገመትኩኝ።

ነገር ግን የበዓሉ ዋናው ጊዜ፤ አብርሃም ጭጭ ብሎ በድንኳኑ ውስጥ ለነበረው ጉባዔ ንግግር ያደረገበት ወቅት ነበር። አብርሃም የተናገረው ስለ አምላኩ አጠራር፤ አመራርና ተስፋ አሰጣጥ ነበር። በሕይወቱ ስለ ተከናወኑ ነገሮች ሁሉ አልተናገረም። ነጥቦቹን ወይም አስተያየቶቹን ያቀረባቸው በማስተዋል ነበር፤ ከሁሉ ጉልቶ የመጣው እግዚአብሔር አምላኩ ታላቅ መሆኑ ነው። አምላኩን ከእንግዶቹ ፊት ሲያስተዋውቀው፡- ሁሉን ቻይ፤ ረዳትና ጋሻ፤ የፍቅር፤ የምሕረትና የፍትሕ አምላክ፤ ከሁሉም በላይ፤ የይቅርታና የተስፋ ቃሉን ሁሉ ጠባቂ አምላክ እንደ ሆነ ነው። ዛሬ እንግዲህ ወደ ድግሡ በዓል ሊመጣ የቻለበት

ምክንያት በእግዚአብሔር ተስፋ ሰጭነት መሠረት በስተ እርጅናው በተለምዶ መንገድ ለተወለደለት፤ ወራሹ ለሆነው ለልጁ ይስሐቅ ሐሄት ለማድረግ ነው። ዛሬ፤ አደገኛ ከሆነው የሕፃናት ሞት ተርፎ፤ ይስሐቅ ጡትን ትቶአል።

አብርሃምም፤ እኛ በቁማችን ሳለን፤ የበዓሉን ሥነ ሥርዓት ወደሚያስደስት ድምጻጭ አምጥቶታል፤ እንዲሁም እኛን ሁላችንን ያህዌ ወደ ሆነው ወደ እግዚአብሔር አዳኝነት አቅርቦናል።

ለይስሐቅ ልደትና ጡት መተው (ማስጣል) ሲባል የተ ዘጋጀው ግብዣም በጣም ግሩም ነበር። በአንድ ሕፃን ሕይወት ውስጥ ጡትን ማስጣል አንደ ልዩ ምዕራፍ ይታሰብ ነበር። እስከዚህ ቀን ድረስ ትንሹ ልጅ ይስሐቅ አንደ ሕፃን ድክድክ ይል ነበረ። አሁን ከሣራ የወለደው፤ ትክክለኛ ወራሹ ይስሐቅ መሆኑን ሁሉም ሰው አወቀ። የእንኳን ደስ አላችሁ ደስታ መግለጫዎችና ስጦታዎች ጎረፉ።

ወደ ኤሊዒዘር አሻግራ ተመለከትኩ። አንድ ጊዜ የአብርሃም ወራሽ ሆኖ ነበር። አሁን እንዴት ተሰምቶት ይሆን? እንዴት ያለ ደግ ሰው ነበር፤ ለአብርሃም የነበረው ታማኝነት ግሩም ነበር። ይስሐቅን ብድግ አድርጎ ሳመው።

አሁን ኤሊዒዘር ይስሐቅን አስቀመጠው። እስማኤል ካጠገቡ መጣ፤ ትንሹን ልጅ አንድ ነገር አደረገው ይስሐቅም ጨኸቱን ለቀቀው።

ልዕልት ሣራ አይታዋለች፤ ሰምታማለች፤ ሁኔታውን ተ ገንዘባዋለች፤ ተቆጥታለች።

«አብርሃም!» አለች። «ተመልከተው!» በርግጥ ዘግይቶአል፤ ድርጊቱ አልፏል። ለጊዜው እስማኤል ጥፋተኛ መስሎ ታየው፤ ከዛም ድፍረት ተሰማው፤ ለአባቱ የድል ፈገግታን እያሳየ ከድንኳኑ እየተንጉራደደ ወጣ።

«አብርሃም፤» አለች ልዕልት ሣራ ጥርሷን ነክሳ፤ «እርሱ ከነእናቱ መባረር አለበት። አንድ ቀን ቢሆን እንኳ እዚህ እንዲሆኑ አልፈልግም። ይህ የባርያዋ ልጅ ከልጄ እኩል ልጅነትን አይካፈልም።»

ለቅጽበት ያህል የአብርሃም ፊት ጥልቅ በሆነ ንዝን ተለዋወጠ። «እንዲህ ማድረግ አትችይም፤ ሣራ፤» አለ። «ለቤተሰቡ ልጅ ያበረከተችን ባርያ ማባረርሽ ልክ አይሆንም።»

«መባረር አለባቸው፤ አለባቸው፤ ይኼው ነው፤» አለች ሣራ በቆራጥነት።

ይህ ሁሉ ንግግር በአብርሃምና በሣራ መካከል በስውር የተደረገ ነበር። ከዚህ በኋላ በስፍራው ያሉትን እንግዶች፤ እኔንም ጭምር፤ ከግቢው ሲወጡ ለማየት መጡ። እኔም በተቻለኝ መጠን በፍጥነት ሄድኩኝ። ያን የመሰለ ዝግጅት ደስ በማይል አጋጣሚ ተበክለ።

ሣራ ውስጥ እባብ ነበረ።

እስማኤልና አጋር መባረር አለባቸው

«መልካም፤» አለች ልዕልት ሣራ፤ «በመጨረሻ ተባርረዋል! ተመስገን ጌታዬ።»

ልዕልት ሣራን ለመጠየቅ፤ በጥቁር የፍየል ጠጉር ወደተሠራው ትልቁ ድንኳኗ ከመጣሁ ሁለት ደቂቃ ሆኖኛል፤ ድንኳኑ የተተከለው በቤርሳቤህ ነው። የተለመደውን ሞቅ ያለ ሰላምታ ከሰጠችኝ በኋላ በመጀመሪያ የተናገረችኝ ቃላት እነዚህ ነበሩ።

«ጌታ ይመስገን፤ በመጨረሻ ሄዱ! አለችኝ።

«ማን ነው የሄደው?» አልኳት።

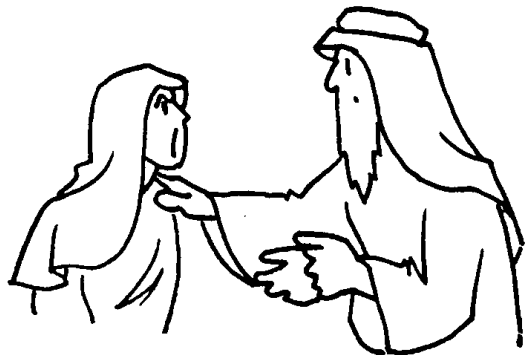
«ያቺ አጋርና ባለጌ ልጇ ናቸዋ፤ ሌላ ማን ይሆናል ብለሽ ነው? ለሃያ ቢያንስ ለአሥራ ሰባት ዓመታት ያህል ኑሮዬን አመሳቅለውታል። በይስሐቅ የጡት ማስጣል ግብዣ ላይ ያደረገው ነገር የመጨረሻው ነበር። ባይገርምሽ፤ ይህንን ሁሉ ባለጌ ድርጊቱን ስከታተለው ነበር። አንቺም ብትሆኝ ያደረገውን አይተሽ የለ?»

«አይቻለሁ ልል አልችልም። ስለ እስማኤል ነው እያወራን ያለነው አይደል?»

«እንዴታ! ሌላ ማን ሊሆን ይችላል? ትንሹን ልጄን ይስሐቁን አፈዞታል፤ ተሳልቆበታልም። ትንሹ ይስሐቅ የአብርሃም ወራሽ ይሆናል በሚለው አሳብ አሹፎበታል።

እርሱ፣ እስማኤል፣ ግዙፉ ብቻ ነው ወራሹ ብሏል። ሁሌም እንዳላገጠብኝ ነበር። ልታገሠው የማልችለው በጣም ከባድ ነገር ነበር። የይስሐቅ ደህንነት ያሰጋኝ ነበር። እስማኤል ጨካኝ ነው። ይስሐቅን ሊጨፈልቀው ይችላል። ይስሐቅ ግን በጣም ጨዋ ልጅ ነው።

«በዛ ግብዣ ላይ ከተከሰተው ነገር ጀምሮ ሁለቱ አንድ ላይ መኖር እንደማይችሉ ግልጽ ሆኖ እንደ ራእይ ታይቶኛል። እስማኤል ረባሽ፣ ይስሐቅ ጨዋ፣ እህ እንዴት ተደርጎ! ይህም ሌሎች ሁኔታዎችን ከቁጥር ሳላገባ ነው።

«እብርሃም፣ አልኩት፣ <እኔ> በምታደርገው ሁሉ ተስማምቼሃለሁ፤ ደኅና ቤት ሳንይዝ እንኳ፣ ካንተ ጋር፣ ምንም ባይገባኝም ተንከራትቻለሁ። ምንም አላጉረመረምኩም፤ አጉረምረሚያለሁ እንዴት? እስማኤል የተባለ ልጅ እንዲኖር በማድረግ ሙሉ በሙሉ ጥፋተኛ ነኝ። እብርሃም፣ አሁን ግን፣

እስማኤልና እናቱ መሄድ አለባቸው።

«ይስሐቅ እውነተኛ ወራሽህ ነው። ሌላኛውን ልጅ ካስቀመጥክው፣ ይህንን ልጅህን አበላሽኸው ማለት ነው። እናትየውም አብራው መሄድ አለባት!»

«እብርሃም በጣም ተረበሸ፤» አላችና ልዕልቷ ቀጠለች። «<ልናባርራቸው አንችልም፤> አለ። በመቀጠል፡ <ልክ አይደለም። ሰዎችስ ምን ይሉናል?> አለ። «<ያሉትን ቢሉ እኔ ደንታ የለኝም!» አልኩት። <እውነተኛው ወራሽ ይስሐቅ ከንቱ ሆኖ እንዲቀር ትፈልጋለህ?» ይሰማኛል ብዬ ቆርጫ ነበር የተናገርኩት።

«ይኼኔ ጨለምለም ብሎ ነበር። እብርሃም ወደ ውጭ ወጣ አለ። ወዴት እንደሚሄድ ባላውቅም፣ ግን ገመትኩ። ከከዋክብት በታች ሆኖ ጉዳዩን ለእግዚአብሔር ሊያማክረው ነበር።

«እግዚአብሔር ምን እንዳለው ታውቂያለሽ?

«<ሣራን ስማት። ሚስትህን ስማ።> (አየሽ? ትክክል ነበርኩኝ!) <የሰጠሁ በረከቶች ሁሉ፣ ተስፋዎቼ ሁሉ የሚፈጸሙት በይስሐቅ ነው። ይስሐቅን ተንከባክብ። በእስማኤል ጉዳይ አትረበሽ። እርሱን ከእናቱ ጋር አባርረው። እርሱም ልጅህ ስለሆነ ከእስማኤል ዘር ደግሞ ሕዝብን እንደማደርግ ቃል እገባለሁ። ስለዚህ አባርራቸው። ሌላውን ለእኔ ተወው። ሁሉንም ነገር እኔ እቆጣጠረዋለሁ። እኔ

የምልህን አድርግ አለው።

«በዛን ሌሊት አብርሃም ዘግይቶ ነበር የተኛው፤» ስትል ሣራ ቀጠለች፤ «ነገር ግን ማለዳ ተነሥቶ እንጀራን አዘጋጀ፤ ውኃም ከፍየል ቆዳ በተሠራ አቁማዳ ውስጥ ሞላ።

«ምን እያደረግህ ነው?» ብዬ ጠየቅኩት እርሱ ግን ዝም አለ።

«በኋላ ተመልሶ መጣ።

«<ሄደዋል፤> አለ።

«<እነማን ?>

«<አጋር እና እስማኤል።>

«<ወዴት?»

«<አባረርኳቸዋል።>

«<እኮ ወዴት ነው የሄዱት?»

«<ወዴት እንደሚሄዱ አላውቅም።>

«ከልጁ በመለየቱ በልቡ አዝኖ ነበር። ሴቲቱ ባርያዬ ነበረች፤ ይህ ቀላልና ግልጽ ነው። ልጁ ግን እ. እ. . . ነገር ግን አብርሃም ይረሳዋል። እግዚአብሔር ይስሐቅን እንዲንከባከበው ለአብርሃም ነግሮታል። የተመረጠው እርሱ ነው።»

«ሁኔታው አሳዛኝ ነው፤ ግን ምንም ማድረግ አይቻልም፤» አልኩት፤ «በተለይ እግዚአብሔር ያለው ከሆነ። ምን ሆነው ይሆን ብዬ አስባለሁ።»

«እንዴ፤ ሰምቻለሁ እንጂ፤» አለች ልዕልት ሣራ። «እንደምታውቁት ያለነው በንግድ መሥመር ላይ ነው። በሕይወት እስካለን ድረስ ልንሰማ የምንፈልገውን ዜና እና ወሬ ሁሉ እንሰማለን። ከሄዱ ትንሽ ቆየት ብለን ስለ አጋርና እስማኤል ጥሩ ታሪክ ሰምተናል። ልብ በዬ፤ ታሪኩ ውሸት ነው ማለቱ አይደለም።

«ታሪኩ ምን ነበር? ንገሪኝ፤» አልኳት።

«ደግ፤ ልክ እንደ ተባረሩ፤ በዛችው ማለዳ፤ ማመን ተ

ስኖአቸው ነበር። አብርሃም ግን ቆርጦ ነበር። መባረራቸው የእኔ ፍላጎት ብቻ እንደ ሆነ ቢያስቡ ኖሮ ተመልሰው ይመጡ ነበር። እነርሱ በተነሡ ቁጥር እኔ የምጠራው ቀናተኛ እየተባልኩ ነበር።

«አብርሃም መንገዳቸውን እንደሚያስይዛቸው ሲያውቁ ተደናገጡ። ምንም ዕቅድ አልነበራቸውም። ብጥብጥ አሉ። በምድረ በዳ መከራቸውን እየበሉ ተንከራተቱ።

«አጋር ምን ልትል እንደምትችል መገመት እችላለሁ (ድንገተኛ ፍጥረት ነበረችና)፤ <እስማኤል፤ አንተ ጆል፤ ለምን ፀባይ አይኖርህም ነበር? በድግሡ ወቅት ምንድን ነው ያደረግኸው? አሁን ምን ውስጥ እንደ ከተትከን ተመልከት!>

«እስማኤል ደግሞ <ለምን በእኔ ላይ ታሳብቢያለሽ? ጥፋተኛው አንቺ ነሽ> ብሎ እንደ ጮኸባት እንምታለሁ። በመቀጠል፤ <እንደ ሁለተኛው ወራሽ ተቆጥራ ብሆንም እንኳን፤ እዛው በደስታ ልንኖር እንችል ነበር። የአብርሃም ቁጥር ሁለት ወራሽ መሆን ክፋት የለውም። ግን ምን ታደርጊያለሽ? ጭቅጭቅ፤ ጭቅጭቅ፤ ጭቅጭቅ! ደስተኛ እንዳልሆን ያደረግሽኝ አንቺ ነሽ፤ እንደሚባባሉ እንምታለሁ።

«ለማንኛውም፤ የትም ሳይደርሱ ሲንከራተቱ፤ ምግባቸው ሁሉ፤ ውኃቸውም ጭምር አለቀባቸው። እስማኤል ከፀሐይ የተነሣ ተዝለፍልፎ፤ በውኃው ጥማት ምክንያት ሊሞት ደረሰ፤ ምስኪን የሆነ ፍጡር። ከዚያም መሄድ አቅቶት ሲያለቅስና ሲያቃስት፤ የምትገርመው እናቱ ቁጥቋጦ ሥር ጥላው በውኃ ጥም እየተሠቃየ የጦር ውርወራ ያህል ርቀት ሄዳ ቁጭ አለች። <እያየሁት እንዲሞት አትተወኝ፤> አለች። <ሥቃዩን አልችለውም።>

«ሁለቱ እንግዲህ እዛው ናቸው፤ ልጁ ብቻውን ተረስቶ ምርር ብሎ ያለቅሳል፤ አጋር ደግሞ ከአቅሟ በላይ እየጮኸች።»

«ወይ ጉዴ!» አልኩት። (እኔ ራሴ ከእስማኤል ጋር በጥም ልሞት ነው።) «ምስኪን ልጅ!»

«እንዴ፤ ትንሽ ቆዩ፤» አለች ሣራ። «ከዛም እግዚአብሔር አጋርን ጠራት። «ምን ሆነሽ ነው? አትፍረ! የልጁን ድምፅ ሰምቻለሁ። ሂጅና አንሺው፤ ተንከባክቢውም፤ የትልቅ ሕዝብ አባት አደርገዋለሁና።»

«አጋር ተነሣች፤ በአጠገቧ ያየችው ሌላ ነገር ሳይሆን የውኃ ጉድጓድ ነበር! የቆዳ አቁማዳዋን ከጉድጓዱ ባገኘችው ጉዳሕ ቀዝቀዝ ያለ ውኃ ሞላችው፤ ለእስማኤልም ደግሞ አጠጣችው። ሕይወትም ዘራ።

«አሁን በድንኳን ውስጥ ሊኖሩ ነው፤ እስማኤል ደግሞ አዳኝ ይሆናል። ደጋኑንና ቀስቱን ይወዳቸዋል። ማንም የማይቆጣጠረው ደፋር ሰው ይሆናል።

እስከ ዛሬ ድረስም እንደ ቤድዊኖች ያሉ አንዳንድ የእስማኤል ዘሮች በዘላንነት በድንኳን ውስጥ ይኖራሉ። እንደ ሌሎቹ የዓረብ ሰዎች ቤድዊኖችም የእስማኤል ዘሮች ናቸው። እግዚአብሔር፤ እስማኤል የታላቅና ኃያል ዘር አባት ይሆናል ብሎ ነበር፤ ሆነም።

እግዚአብሔር፤ ይስሐቅም እንዲሁ የአይሁድ ሰዎች ሁሉ አባት ይሆናል ብሎ ነበር። አብርሃም ደግሞ የሁለቱ ማለት

የዐረቦችና የአይሁዶች አባት እንደ ነበር የታወቀ ነው።

ከሦስት ሺህ ዓመታት በኋላ፤ ልዕልት ሣራ እኔ ቤት ብትመጣና ስለ እስራኤልና ዐረብ ሊግ የሚጻፈውን ነገር ከማለዳው ጋዜጣዬ ላይ ብታነብብ፤ መነፅርዋን በማስተካከል፤ «እኔ የጀመርኩት ንትርክ አሁንም ቀጥሏል እንዳትይኝ?» ትል ነበር።

አብርሃም፣ የእግዚአብሔር ወዳጅ

ምን እንደ ሰማሁ ታውቂያለሽ? ያ አብርሃም፣ የእኛው አብርሃም፣ ልጁን ይስሐቅን ለእግዚአብሔር አምላክ- ለእኛ አምላክ ማለት ነው፤ መሥዋዕት አድርጎ ሊያቀርበው ነው ይባላል።

«ፍጹም! ሊሆን አይችልም፤» አልኩኝ። «አብርሃም አያደርገውም! የሰው መሥዋዕት የሚጠይቁ አረማቂ አማልክት ብቻ ናቸው። አብርሃም የሚያመልከው አንዱን እውነተኛ አምላክ ነው። ምን ነካው?» አልኩኝ።

ልዕልት ሣራን ልጠይቅ ወደ ቤርሳቤህ የሄድኩት ባለፈው ሳምንት ነበር፤ ስለዚህ ጉዳይ ምንም ፍንጭ አልነበረም። አሁን ይስሐቅ በአሥራዎቹ ዕድሜ ውስጥ ያለ ወጣት ልጅ ሆኖ፣ ደስተኛም እንደ ሆነ እዛው አይቼዋለሁ።

የለም፣ አብርሃም በአሳቡ እንዳይገፋበት የተናፈሰ አሉባልታ መሆን አለበት። በእምነቱ የኋልዮሽ እንዲመለስ የተደረገ ሤራ ነው። በፍጹም! ቅንጣት ያህል አላመንኩትም። ልዕልት ሣራ ይህ እንዲሆን የፈቀደች ይመስላል፤ ለዓመታት ያህል የተጠበቀውና ተአምረኛው ልጅ የተባለለት ይስሐቅ ሊሠዋ! ፈጽሞ፣ ፈጽሞ፣ የማይሆን ነገር ነው።

ግራ ገባኝ። . . . ይስሐቅ ሞቷል?

እንደዚህ ከምትጨነቁ ለምን ሄደሽ አታረጋገጭም? አልኩኝ ራሴን። ልዕልቲቷን ራሷን ጠይቂያት። ጓደኛዋ ነሽ፤ አይደለሽም እንዴ?

በአሳቤ ወሰንኩኝ፤ ወዲያውኑ መንገዴን አቀናሁ። በቤርሳቤ

ሀ በተተከለው ከጥቁር የፍየል ጠጉር የተሠራ ትልቁ ድንኳን ድረስ ሄጄ ልዕልት ሣራን እጠይቃለሁ።

ልዕልቲቱን ለመጠየቅ በሄድኩ ቁጥር ስሄድ መንገድ ላይ ከማግኛቸው ከማላውቃቸው ለዎች ጋር አልነጋገርም፤ ነገሩ የሚያስጨንቀኝ ከሆነ ግን መንገድ ላይ ያገኘሁትን ሁሉ ማንኛውንም ነገር እጠይቀዋለሁ። ዛሬም ማንነቴ እንዳይታወቅ የወንድ ልብስ ለብሻለሁ፤ ስለዚህ ደፋር መሆን አችላለሁኝ።

አሃ፣ ከቤርሳቤህ በሚመጣው መንገድ በኩል አንድ ሰው እየመጣ ነው። ይስሐቅ ሞቶ እንደ ሆነ ማወቅ አለብኝ። ማወቅ አለብኝ።

«እንደ ምን ዋልክ!» አለኝ ሰውየው። ተግባቢ ሰው ነበር።

«አብርሃምን ታውቀዋለህ?» ብዬ ጠየቅኩት።

«ሰለ እርሱ - ትንሽ። ከእርሱ ጋር ንግግር የለኝም። ግን ለምንድን ነው የተጠየቅሁት?»

«መልካም፣ ልጁ ይስሐቅ በሕይወት እንዳለስ ታውቃለህ? እ- አ - ስምቼ ነበር።»

«አዎ፣ ልጁ በሕይወት አለ። ዳሩ ግን ምን እንደ ሰማህ አውቃለሁ- ለአባቱ ለአብርሃም አምላክ መሥዋዕት ሆኖ እንደ ቀረበ። አልሆነም ግን። ከዛን ጊዜ ጀምሮ ልጁን ወዲያና ወዲህ ሲል አይቼዋለሁ። እንደማውቀው ከሆነ፣ ልጁ ደኅና ነው። ደንግጦ ነበር ብዬ እንምታለሁ፤ ነገር ግን በሕይወት አለ። መኖሩም ዕድለኛ ነው!

«ምን እያሉ እንዳወሩ ታውቃለህ? የአብርሃም አምላክ ከሰማይ ሆኖ ተጣርቷል ይላሉ። <እንዳታደርገው አብርሃም፤>

አሉ ልክ ቢላዋው ተሰክቶበት ሊገድለው ሲል፡፡ እርሱም ዕድለኛ ነው! አባትየውም 'ዕድለኛ' ነው!

«በኩር ልጄን ለመስዋዕት ሳቀርበው፤ አምላኬ አላቆመኝም፤ እንደውም እንዳደርገው ተወኝ እንጂ፡፡

«በተወለደ ጊዜ ማድረግ እንዳለብን እናውቅ ነበር፡፡ ትንሹ ልጄ የተቀበረው በቤታችን መሠረት ሥር ነበር፡፡ ይህም ለቀረነው ችግር እንዳይመጣብን ይከላከላል ተብሎ ይታሰባል፡፡ ነገር ግን ብዙ ችግሮች አጋጥመውናል፡፡ ያ አሰቃቂ የመስዋዕት ቀን እስከ አሁን እያሳደደኝ ይገኛል፡፡ የራስን ልጅ መግደል በጣም አሰቃቂ ነገር ነው፡፡»

የምስኪኑ ሰውዬ ዓይኖች በእንባ ተሞሉ፡፡

«አብርሃምና ልጄ ግን ዕድለኞች

ናቸው፡፡ ቢላዋው ወደ ውስጥ

ሳይሰካ እንዲያቆም ተደረገ፡፡

የአብርሃም አምላክ፤

<እንዳታደርገው!> አለው፡፡ እንደዛ

ያለ ድምፅ ከሰማይ ተጣርቶ

<እንዳታደርገው> ቢል

የአብርሃምን አምላክ የሚከተል

ሁሉ እግዚአብሔር ሰብአዊ

መስዋዕት እንደማይፈልግ

ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ

ያውቃል፡፡

«እኔ እራሴ በዛ ቦታ ሆኜ አስቤበታለሁ፡፡ የአብርሃም አምላክ ሁላችንንም ትምህርት እያስተማረን ነው፡፡ <ትንንሽ ልጆቻችሁን አትግደሉ! በሕይወት ሆነው እንዲያገለግሉኝ አስተምሯቸው> እያለ ነው፡፡

«ሰሜት ይሰጣል፡፡ ደግ አምላክ ነው፡፡ ከዓመታት በፊት ቀደም ብዬ ባወቅኩት ኖሮ፡፡»

ከዚህ በላይ መናገር አልቻለም- ከባድ ስቅስቃታ ከሲታ ሰውነቱን አንቀጠቀጠው፡፡ መንገዱንም ቀጠለ፡፡

እኔም መንገዴን በመቀጠል ላይ እያለሁ፤ እንባዬን መቋጠር አቃተኝ፡፡ ዳሩ ግን ይስሐቅ በሕይወት መኖሩን ስለማ አፎይ አልኩኝ፡፡

ወደ እኔ እየመጣ ያለው የአብርሃም እረኞች አለቃ ኤሎን መሆን አለበት፡፡ እኔ መሆኔን አውቆ ሰላምታ ሰጠኝ፡፡ የገዛ ራሱ ልብስ ሊገናኘው እንደ መጣ ሳያውቅ አይቀርም ብዬ እገምታለሁ! (እንዳልታወቅ እንድሸፈንበት እርሱና ባለቤቱ ያዋሱኝ ልብስ እንደ ሆነ ይታወሳል፡፡)

ወደ ገበያ እየሄደ ነበር፡፡ ኤሎን ገበያ ይወድዳል፡፡ ትልቁ ሰፈር ወደ ቤርሳቤህ ሳይመጣ ኬብሮን

ወደሚገኘው ገበያ ስፍራ አብራው እንድሄድ ሁሉ ይፈልግ ነበር። ገበያ ከአርሱ ጋር ሄጄ አላውቅም። ለዓመታት ያህል ቢያንስ አሥር ወይም ከአሥር ዓመት በላይ ይሆናል። ጊዜው እንዴት ይበርራል!

«ከሰላምታው» እና «እንደ ምን አለሽ?» እንዲሁም «አዳህ እንዴት ናት?» «እኔ ደኅና ነኝ» ካልኩት በኋላ፣ «ኤሎን፣ ይስሐቅ ምን ሆነ? ሁሉንም ነገር አትንገረኝ። ላቆይህ አልፈልግም። ምንም ቢሆን ታሪኩን ከልዕልት ሣራ እሰማዋለሁ። አብርሃም እንዲያደርግ የታዘዘው ምንድን ነው?»

«እግዚአብሔር ነበር የተናገረው!»

«አሃ፣ ገባኝ!» አልኩኝ። ይህ ደግሞ የባለ ነው ብዬ አሰብኩ።

«እግዚአብሔር አዝዞታል?» አልኩኝ በጩኸት።

«አዎን።»

«ኤሎን፣ ስለ አንድ ነገር ነው እየተናገርን ያለነው፣ አይደለም እንዴ? እኔ እያልኩ ያለው አብርሃም ይስሐቅን ለመሥዋዕት ስለ ማቅረቡ ነው።»

«እኔም እኮ ይህንን ነው የምለው፣» አለ። «እግዚአብሔር አዘዘው።»

«ነገር ግን» ———ተደናቀፍሁ።

«ስሜ፣ ወ/ሮ ጂ. ጌታዬ ከእግዚአብሔር ጋር እንደሚነጋገር የምታውቁ ይመስለኛል- ገባሽ?»

«አዎን፣» አልኩኝ።

«መልካም፣ ለአብርሃም ማዘዝ ያለበትን ለእግዚአብሔር ልንነግረው አይገባንም። ይህ በእግዚአብሔርና በጌታዬ መካከል ያለው ጉዳይ ነው የሚወሰነው። አየሽ? ጌታዬ እግዚአብሔር አንድ ነገር እንዳደርግ አዝዞኛል ካለ፣ ጌታዬን አምነዋለሁ። አየሽ?»

ኤሎን እንዲህ ሲናደድ አይቼው አላውቅም።

«ነገር ግን፣» አልኩኝና ጀመርኩ፣ «እርሱ እኮ . . .»

«ስሜ! እግዚአብሔር የሚያደርገውን ነገር ያውቃል፣ ጌታዬ ደግሞ አምላኩን ያውቀዋል። አትከራከሪ ወ/ሮ ጂ! አብርሃም ያደረገው ይህንን አልነበረም-አልተከራከረም።»

«ወይኔ፣ ኤሎን፣ አዝናለሁ፣» አልኩት።

«ምንም አይደለም። እኔም ክፉ ለመሆን ብዬ አይደለም። መቆሚያችንን ማወቁ ግን ዋናው ነገር ነው። ጌታዬን የሚቃወም ነገር መስማት ስለማልፈልግ ነው።»

«እንዲህ እናስቀምጠው፡- አብርሃምና እግዚአብሔር በጣም ይዋደዳሉ። ትክክል ነው? ታዲያ በሁለት ወዳጆች መሃል የተባለውን ጥያቄ ውስጥ የምናስገባው እኛ ማን ነን? እግዚአብሔር፣ <ሂድና አድርገው> አለ። አብርሃም ታዘዘ። ጥያቄም አላነሣ። ሊያደርገው ሄደ። እግዚአብሔርም፣ <አቁም! አታድርገው!> አለ። አብርሃም አቆመ እና አላደረገውም።»

«ታሪኩን ኋላ ትሰሚዋለሽ። በዚያ በኩል አልፈሽ አዳህን መጠየቅሽን እንዳትረሽ።»

ይህን ሁሉ የኤሎንን «አድርግ» እና «አታድርግ» ተቋቁሜ
ሄድኩ።

ከዚያ ሁሉ ኩርፊያው፣ ኤሎን፣ አብርሃም እግዚአብሔርን
ያለምንም መወላወል እንደ ታዘዘው ሲነግረኝ ልዩ ስሜት
ካሳድሮብኛል። ምንም እንኳን ነገሩ ከተፈጥሮ እውቀቱና
ከአስተሳሰቡ ጋር የማይጣጣም ቢሆንም፣ መታዘዙ አስገርሞኛ
ል። እምነት የምንለው እንግዲህ ይህንን ነው።

ነገር ግን የሆነውን ነገር የምስማው መቼ ይሆን?

- 5 -

የአብርሃም እና የይስሐቅ አስቃቂ የመከራ ጊዜ

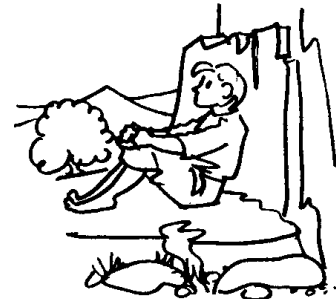
ወደ ሰፈሩ ለመድረስ ገና ትንሽ ቀርቶኛል። እየሄድኩ
ሳለ፣ አሁን በመንገዴ ቀኝ በኩል አንዳንድ ቋጥኞች ይታዩኛ
ል። ከቋጥኞቹ መካከል አንድ የሆነ እንቅስቃሴ አየሁ።

አንድ ወጣት በጀርባው ድንጋይ ተደግፎ እዛው ተ
ቀምጧል። ለአንድ አፍታ ጭንቅላቱን ዘወር ሲያደርግ
የፀሐይ ብርሃን ፊቱ ላይ ዓረፈ።

«ያ በእርግጠኛነት ይስሐቅ ነው፤» አልኩ፣ ጮክ ብዬ።
«ይህንን የሥራ ልብስ ለብሼ መቼም ሊያውቀኝ አይችልም።
ሄጄ እስቲ ላናግረው፤» አልኩና ወደ መንገዱ ዳር ወጣሁ።

«ይስሐቅ፤» አልኩት፣ ወደ እርሱ እየተጠጋሁ፣ « ወ/ሮ
ጂ. ነኝ። እንደ ምን አለህ?»

«አ- - እ ትንሽ ደንገጥ አልኩኝ» አለ፤ «ሆኖም፣ ደኅና
ነኝ። አይቀመጡም? ብዙ የማስበው ነገር አለብኝ፤ ለዚህ ነው
በዚህ ጧት ወደዚህ የመጣሁት።

ጸጥታ እፈልጋለሁ። አንዳንዴ እንዲህ አደርጋለሁ። ማሰላሰል እወድዳለሁ። አእዋፋትንና እንስሳትን እንዲሁም አረንጓዴ ነገሮችን ከመሬት ውስጥ ፈልፍለው ሲወጡ ማየት ደስ ይለኛል። እነዚህን ሁሉ ስለ ፈጠረው አምላክ ማሰብንም እወዳለሁ። ከዚህ በፊት ይሄን ለብሰው አይቼዎት አላውቅም። ወ/ሮ ጂ. ከየት አገኙት?»

«የአባትህ እረኛ ኤሎንና ባለቤቱ አዳህ ናቸው ያዘጋጁልኝ። ደግ ሰዎች ናቸው፤ አይደል?»

«ስለ ደነገጥክ አዝናለሁ፤ ይስሐቅ፤» ብዬ በመቀጠል «አንዳንዴ ሕይወትን በአፍላነት ሲጋፈጧት አስቃቂ ናት። ይህንን አስታውሳለሁ።

«ሕይወትን መጋፈጥ አይደለም አስቃቂ የሚሆነው፤ ሞትን መጋፈጥ እንጂ። ባለፈው ጊዜ እርስዎ እዚህ መጥተው ከሄዱ በኋላ ሞት አጋጥሞኛል።»

«ሞት?» አልኩት።

«አዎ! እስካሁን እናቴን አላዩዋትም፤ አይተዋታል?»

«የለም፤ አላየሁዋትም፤» አልኩት።

«መልካም፤ እርሷ ስለዚህ ጉዳይ ምንም አታውቅም። በፍጹም እንዳያነሡባት። ሁሉም ሰው አንዳንድ ነገር ሰምቷል። ለዓለም የሚሆን መልእክት ይመስለኛል። እውነቱ ነው፤ የማስበው ያንን ነው።

«ነገር ግን ወደ እማዬ ተመልሰው ሲሄዱ፤ ስለዚህ ጉዳይ

ከእርሷ ጋር አያውሩ። እርሷ አሮጊት ሴት ናት። ነገሮች ይረብሷታል። ስትረበሽ ሳያት ደስ አይለኝም።»

ታሪኩን ከመጀመሪያው እስከ መጨረሻው የምሰማው መቼ ይሆን ብዬ አሰብኩ? እነዚህ ቁንጽል መረጃዎች ይበልጥ አንድጓን እያደረጉኝ ነው።

«እሺ፤ ይስሐቅ፤» አልኩት። «ምንም ቢሆን ለልዕልት ሣራ አላነሣባትም።»

«እርግጥ ነው፤ ካወራች መስማት እንጂ ምንም ማድረግ አይችሉም፤» አለኝ።

«ታሪኩን ግን እኔ እነግርዎታለሁ።

«ከአንድ ሳምንት ተኩል በፊት ይሆናል። አባቴ ሲጠራኝ ወደ መኝታዬ እየሄድኩ ነበር።

<ይስሐቅ፤ አንተ ልጅ፤> አለኝ። ጠዋት በማለዳ እንድትነሣ። ለእግዚአብሔር ልንሠዋ እንሄዳለን > አለኝ።

«<እሺ፤ አባዬ፤ በስንት ሰዓት?> አልኩት።

«<ፀሐይ መውጫ ላይ፤> አለኝ። <ልክ ፀሐይ መውጫ ላይ መሄድ እንጀምራለን። ረጅም መንገድ ነው የምንጓዘው።>

«እየጓጓሁ ወደ መኝታዬ ሄድሁ። አባዬ ረጅም ጉዞ ነው ብሏል። ፀደይ ወራት ስለ ነበር ብዙ የሚታዩ ነገሮችና ቦታዎች አሉ።

«ምን እንደሚሆን ባውቅ ኖሮ፤ ሌሊቱ ሙሉ ሸለብም አያደርገኝም ነበር። እፈራ ነበርና። ነገር ግን ስላላወቅሁት

«ፀሐይ እንደ ወትሮዋ ወጣች። ሁለት አገልጋዮችና ሁለት አህዮቻችን፤ ሁላችንም ዝግጁ ሆንን። ለማገዶ እሳት የሚሆን እንጨት በአንድ አህያ ላይ ተጭኖአል። አባቴ ቢላዋና እሳት ማቀጣጠያ ስንጥር ይዞ ነበር።

«እንጨቱን ብንይዝ ይሻላል፤» አለ አባዬ። «የምንሄድበት ቦታ እንጨት ይኑር አይኑር አናውቅም።»

«ከአባዬ ጋር ሩቅ መንገድ በመሄዴ በጣም ተደስቻለሁ። ለትንሽ ቀናት ሳንቆይ አንቀርም። አንድ በጣም አስፈላጊ ዕቃ ረስተናል። ማንም ስለ እርሱ ያነሣ አልነበረም። ለሦስት ቀናት ያህል እስክንጓዝ ድረስ እኔም ብሆን አላስተዋልኩትም።

«አባዬ የሦስት ቀን መንገድ እንደምንጓዝ ተናግሮ ነበር።

«<ወዴት?> አልኩና ጠየቅኩት።

«<ወደ ሞሪያ ምድር፤> አለኝ።

«የንግዱን መሥመር ይዘን ወደ ሰሜናዊ ምሥራቅ ስናቀና፤ ደስታ ተሰማኝ። በመሄድ ላይ እያለን አባቴ በጣም ያስብ ነበር። አባዬ እንደዚህ ዝም ሲል እኔም ዝም ማለትን ለምጃለሁ። ከእግዚአብሔር መመሪያ እያዳመጠ እንደ ነበረ ገባኝ። ስለዚህ ንግግራን በአብዛኛው ከአገልጋዮቼ ጋር አደረግኩ፤ በመንገዱም ላይ ብዙ የሚታዩ ነገሮች ነበሩ። እያንዳንዱን ደቂቃ ተደስቼባታለሁ ለማለት እችላለሁ።

«በሦስተኛው ቀን ጠዋት፤ አባቴ ወደ ማዶው ተመለከተ።

«<አሃ፤ ቦታው ያውና፤> አለ፤ ችምችም ወዳሉት ኮረብታዎች እያመለከተ። <እግዚአብሔር የነገረኝ ቦታ ያ ነው።> አባዬ ወዳመለከተው ኮረብታ ግርጌ ደርሰናል።

«ከዚህ በኋላ አገልጋዮቹንም እንዲህ አላቸው፤ <እናንተ እዚሁ ቆዩ፤ ጎበዝ። ዕረፍት አድርጉ። አህያቸን ጠብቋቸው። እኔና ልጄ ተራራው ጫፍ ላይ ወጥተን እንሰማዳለን። እናንተ እዚሁ ጠብቁን። እንመለሳለን።>

«ከዚህ በኋላ አባቴ እንጨቱን ከአህያቹ አውርዶ እኔን አሸከመኝ። የእሳት ማቀጣጠያ ስንጥሮቹንና ቢላዋውን እርሱ ይዞአል። እና ወደ ተራራው ጫፍ ላይ አመራን።

«ቀጥ ያለ አቀበት ነበር፤ እንጨቱም ይከብዳል። አባዬ ወዳመለከተው ቦታ ስንቃረብ፤ ከዚህ በፊት ከአባዬ ጋር መሥዋዕት አቅርቤ ስለማውቅ ሥርዓቱ በሞላ እንደ ሥዕል ታየኝ። ያኔ ነበር የረሳነው ነገር ትዝ ያለኝ።

«<አባዬ፤> አልኩት፤ <አንድ ነገር እኮ ረስተናል። ያለ እርሱ ምንም ነገር ልናደርግ አንችልም። እንጨቱ፤ ቢላዋውና ስንጥሩስ አለ፤ ነገር ግን ያንን ነገር ረስተናል።>

«<እሺ፤ ልጄ፤ ምን ነበር ያልከው?>

«<የመሥዋዕቱን በግ እኮ ረስተነዋል፤ አባዬ። ያለ እርሱ ምን ማድረግ እንችላለን?>

«<እግዚአብሔር የመሥዋዕቱን በግ ያዘጋጃል፤> አለኝ።

«ከየት ይመጣ ይሆን ብዬ አስብኩ፤ ግን አልጠየቅኩትም።

«<ቦታው ይኸውና፤> አለ። <እዚህ ጋ፤ ይስሐቅ እንጨቱን እዚህ አድርገው እና መሠዊያውን እንሥራ።>

«በአካባቢው ትልልቅ ድንጋዮችን ፈለግሁ። ቶሎ ብለን አንድ ግሩም የሆነ መሠዊያ ሠራን። ከዚህ በፊት ስላደረግሁት ነገሮች እንዴት እንደሚሠሩ አወቃለሁ፤ እንጨቱን በመሠዊያው ላይ እየረበረብኩ ሳለ፤ የአባቴን ፊት ተመለከትኩ።

«በጉ የት አለ?

«በርግጥ ተራራው ላይ የተሠማሩ በጎች መኖራቸው ባያጠራጥርም፤ አባቴ ግን አንዱንም ለማግኘት የሚፈልግ አይመስልም። ምናልባት ሌላው ነገር ሁሉ ከተዘጋጀ በኋላ አንድን በግ ለመያዝ እንሄድ ይሆናል ብዬ ገመትኩ።

«<ይኸው ነው፤> አለ አባቴ። <አሁን ተዘጋጅተናል።>

«<ቀጥሎ የሆነውን ነገር - ሳስበው ድጋሚ አንቀጠቀጠኝ» (ምስኪን ልጅ።)

«አባቴ በሙሉ ኃይሉ ያዘኝ፤ መሠዊያው ላይ አጋደመኝና በገመድ ጥፍር አድርጎ አሰረኝ። ፊቱን ተመለከትኩት። የቀልዱን አልነበረም፤ የምሩን ነበር።»

«አስደንጋጩ ሐቅ በእኔ ላይ ወረደ፡- የመሥዋዕቱ በግ ልሆን የነበርኩት እኔው ነበርኩ።»

«ለጊዜው፤ ታመምኩኝ፤ ሞትን ፈራሁ። ነገር ግን አባዬን አውቀዋለሁ- ደግ ሰው፤ በጣም ደግ። ከፍርሃት የተነሣ ላብድ ደረስኩ።»

«<ይህ እንዲሆን እግዚአብሔር ፈቅዷል፤> አለ።»

«እግዚአብሔር ከፈቀደው፤ ምን ለማለት እችላለሁ? አባቴ ሽማግሌ ነው፤ እኔ ደግሞ ወጣት ነኝ፤ ልቋቋመው እችል ነበር የሚል አሳብ መጣብኝ።»

«እግዚአብሔር ይህ እንዲሆን ፈቅዷል፤» አለኝ።

«ዓይኖቼን ጭፍን አድርጌ፤ ዝም ብዬ ተጋደምኩኝ። መሠዊያው ላይ እንደ ተጋደምኩ፤ ሞት ላይቀርልኝ ነገር ፈጠን እንዲል ተመኘሁ።»

«<ይህ እንዲሆን እግዚአብሔር ፈቀደን? የአባቴ አምላክ ተ ለውጧልን?»

«አባቴ ቢላዋ ሲስል ይሰማኛል። ሌላው ቢቀር ቢላዋው ስለታም መሆን አለበት። ቢላዋውን አሸቀንጥሬ መጣል እችል ነበር። በጉዞአችን ሁሉ ቢላዋውን አይቼዋለሁ፤ አሁን ደግሞ እኔ ባስቀመጥኩት ድንጋይ ላይ እየተሳለ ነው። እንጨቱን የተሸከምኩት እኔ፤ መሠዊያውንም የሠራሁት ራሴ።»

«ከዚያ ጠበቅ፤ ረጋ ያለች እጅ ክንዴ ላይ ዓረፈች- የአባዬ እጅ ነበረች። እንባ ፊቱ ላይ ተረጨ- የአባዬ እንባ ነበር። ለመሰካት የተዘጋጀ ቢላዋ የያዘች የአባዬ ቀኝ እጅ ወደ ላይ ስትነሣ በአእምሮዬ ሣልኳት።»

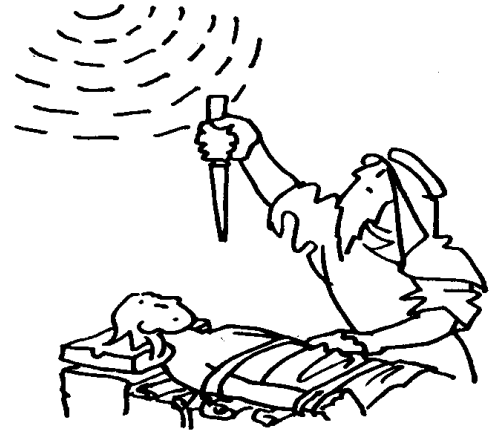
«ከአጭር ጊዜ በኋላ መሞቴ ነበር። ላለማሰብ ሞከርኩ።»

«<አብርሃም! አብርሃም!>

«<እነሆኝ፤ ጌታዬ።>

«<ተው! ተው! ልጄን እንዳትጉዳው!>

«ዓይኖቼን ገለጥኩ። አባዬ እዛው ቆሟል፤ ወደ ሰማይ አንጋጥጦ ይመለከታል፤ ቢላዋው ቅድም በሕሊናዬ እንዳየሁት ነው፤ በአባዬ ቀኝ እጅ ወደ ላይ ከፍ ተደርጎ ተ ይዞአል። በግራ እጁ እኔን ጠበቅ አድርጎ ይዞኛል።»

«አስማ፤» አለ ድምፁ በመቀጠል፤ <በጣም የምትወደውን ልጅህን ይስሐቅ፤ ከሁሉ ውድ የሆነ ስጦታህን ስላልነፈግክ፤ አሁን በእርግጥ እግዚአብሔርን እንደምትፈራ አወቂያለሁ፡፡>

«በደስታ እየተንቀጠቀጠ፤ አባቴ ጉንጩን ሳመኝ፤ ገመዱን ፈታልኝ፤ ከመሠዊያው አወርዶ በእግሮቼ አቆመኝ፡፡

«ሁለታችንም ተንቀጠቀጥን፡፡

«<አቤት፤ ይስሐቅ! ይስሐቅ

ልጄ፤» በማለት

በደስታ ተንሰቀሰቀ፡፡

«እግዚአብሔርን ልናመሰግነው ሞክርን፡፡

«እጅግ ልንሰግድለትም ወደድን፡፡

«በአቅራቢያችን ከነበረ አንድ

ቁጥቋጦ ኮሽኮሽታ፤ ትግልና

የበግ ድምፅም ተሰማ፡፡ ቀንዶቹ

በዕፅሳቤቅ የተያዘ አንድ በግ ነበ

ረ፡፡

«<መሥዋዕቱ ይኸውና፤» አለ

አባዬ፡፡ <እንዳልኩህ፤

እግዚአብሔር በጉን አዘጋጀ፡፡>

«እና በጉ የእኔን ቦታ ወሰደ፡፡

በእኔ ምትክ ሞተ፤» አለ

ይስሐቅ፡፡

«እና በእኔ ምትክ ስለ ሞተው ስለ እግዚአብሔር በግ አሰብኩ፤ የክርስቲያን ዘመን የሚያበሥረው ይህንን ነውና፡፡

ይስሐቅ በመቀጠል፤ «ከዚያ በኋላ ድምፁ ዳግመኛ ጊዜ ተናገረ፡፡ አባዬ እኔን እንኳን ሳይቀር ለእርሱ ሊሠዋኝ ፈቃደኛ በመሆኑ እግዚአብሔር እንደሚባርከው ተናግሮአል፡፡ እግዚአብሔር እንደ ሰማይ ከዋክብት የሆኑ ዘሮች ለአባዬ እንደሚሰጠው ቃል ገብቶለታል፡፡ የምድር ሕዝቦች ሁሉ በአባዬ ዘሮች በኩል ይባረካሉ ምክንያቱም አባዬ እግዚአብሔር ያለውን አድርጓልና ነው፡፡»

እንዴት ያለ ድንቅ ታሪክ ነው! ማናችንም ቢሆን ለሁለት ወይም ለሦስት ደቂቃዎች አልተናገርንም ነበር፡፡

«ስለ ነገርኩዎት ደስ ብሎኛል፤» አለ ይስሐቅ፡፡ «መናገሩ መልካም ነበር፡፡ ጭንቀቱ በጥቂቱም ቢሆን አሁን ሄዷል፡፡ ሊሄዱ ነው?» ብሎ ጠየቀኝ፡፡

«አዎን፤ ለልዕልት ሣራ እባክህን ሰላምታዬን አቅርብልኝ፡፡ ሌላ ጊዜ ስመጣ እጠይቅሻለሁ በልልኝ፡፡»

ደኅና ሁኒ፣ ልዕልት ሣራ

ልዕልት ሣራን ለመጨረሻ ጊዜ ካየኋት ዓመታት ሆኗል-
ልቆጥረው ካሰብኩት በላይ ማለት። ዝነኛው በሆነው ባለቤቷ
አብርሃም ታሪክ ላይ ተመሥርቶ፣ በእኔና በእርሷ መካከል
ያደገውን ወዳጅነት ከፍተኛ ዋጋ ሰጥቼዋለሁ።

ልዕልት ሣራ አሁን በጣም አሮጊት ሴት ሆናለች-130
ዓመት መጠጋቷን ለመጨረሻ ጊዜ ስጠይቃት ነግራኝ ነበር።
ሲያይዋት አትመስልም፣ ግን መጨረሻ ላይ እንዳየኋለች
አርጅታለች።

አብርሃም፣ ባለቤቷ ከልዕልቷ በአሥር ዓመት ይበልጣል።
የሚገመት አይደለም። «ንቁና ፈጣን» ዓይነት ሰው ነበር።
በመቶ ዓመቱ ወንድ ልጅ በመውለዱ መዝሙር ከነሽብሽባው
ፈጥሯል። ያ ግን ለእርሱ የድንቆች ሁሉ ድንቅ ሳይሆንለት
አይቀርም፣ ምክንያቱም አሁን ወደ 140 ገደማ ቢጠጋም፣ ዕ
ድሜው ቁጥር ውስጥ የሚገባ አልነበረም።

ተአምረኛው ሕፃን ይስሐቅ እንኳ አሁን አርባ ዓመት
ገደማ ሆኖታል- ገና ላጤ ነው።

ልዕልት ሣራ አቃሰተችና እየደጋገመች፣ «በዚህ አካባቢ
ለይስሐቅ የምትሆን ልጃገረድ የለችም። ሚስትን በተመለከተ
ምን ማድረግ እንዳለበት አላውቅም። ብዙ ዘር የሚወጣው
በእርሱ በኩል ነው።»

ነገር ግን ይስሐቅ ለማግባት አልቸኮለም። እማማና አባባ
ከሀገራው ልጃገረዶች መካከል ለሚስትነት የምትመች አንድም
የለችም ካሉ፣ ለማግባት ማሰቡ ምን ፋይዳ ይኖረዋል?
ጭንቀቱ ለምንድን ነው?

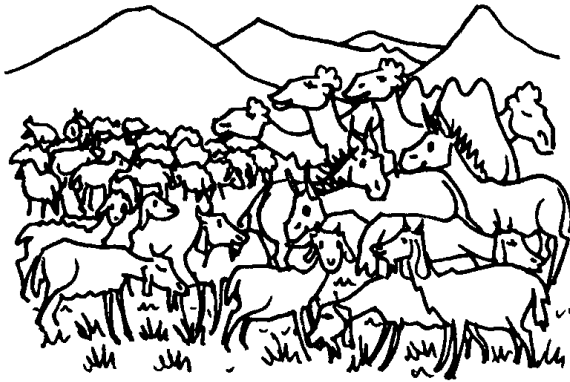

አሁን ደግሞ ኩብሮንን በድጋሚ ለመጎብኘት መንገድ ላይ
ነበርኩ።

እንዴ፣ ትልቁ ሰፈር፣ ልዕልት ሣራን ለመጠየቅ መጀመሪያ
ወደ ሄድኩበት ወደ ኩብሮን መዛወሩን ሳልነግራችሁ።

አዎን፣ ከጥቁር የፍየል ጸጉር የተሠሩ ድንኳኖቻቸውን
ይዘው በመምሬ ሜዳ ላይ ለመስፈር ተመልሰዋል። ቁጥር

ስፍር የሌላቸው እንስሶቻቸውም፡- መንጋ በመንጋ የሆኑ ፍየሎችና ከብቶች፣ በጎች፣ አህዮችና በረሃማ ከሆነው ከቤርሳቤህ አብርሃም ያመጣቸው ግመሎቹን አትርሷቸው እንጂ፡፡

አሃ፣ ተራራም ነበር ለካ! በዛች አሰቃቂ ቀን፣ ሰዶምና ጉመራ በእሳት ሲቃጠሉ የጨው ባሕር ከፍና ዝቅ እያለ እየተንከባለለ ሄዶ በእሳት የሚጋዩትን ከተሞች ሲደፍናቸው፣ የሎጥ የከብቶች መስማሪያ ሜዳም ሲሰምጥም እመለከት የነበረው በተራራው ጫፍ ላይ ቆሜ ነበር፡፡

ማዶ የነበረው ስፍራ ሁሉ ገላጣና ምድረ በዳ ሆኖ ነበር፡፡ የሎጥ ሚስትም የጨው ሐውልት ሆና የቀረችው እዛ ማዶ ነበር፡፡ ሰዎች እንደዛ ይላሉ፡፡ አሳቡ ሰቀጠጠች፡፡

ሎጥ? ከዚሁ በኋላ ስለ ሎጥ ምንም አልሰማሁም፡፡ ነገር ግን እነዛ ከሴት ልጆቹ የወለዳቸው ሁለት ወንድ ልጆች

ጋይለኞችና ክፉ ልጆች ነበሩ፣ የሚያሳዝን ነው፡፡

እንዴ፣ የድሮ ጓደኞቼ አዳህ እና ኤሎን ስለ መሞታቸው ለካ አልነገርኳችሁም፡፡ በጣም እስኪያረጁ ሽማግሌዎች እስኪሆኑ ድረስ ኖረው ሁለቱም ተከታትለው ሞቱ፡፡ አሁን ከሞቱ ጥቂት ዓመታት አልፎአቸዋል፡፡ ናፍቀውኛል፡፡ ማንነቴን እንዳይታወቅ የሚያደርገው ልብስ መልበስ ያለመልበሴን ከዚያ ወዲያ የሚከታተል የለም፡፡ በድንኳናቸው በኩል ሳልፍ እኔ የማላውቃቸው የአብርሃም ወገኖች ሰፍረውባቸዋል፡፡ በአሳቤ አዳህ፣ «ወ/ሮ ጂ. ለብሰሺው ሳይሽ ደስ ይለኛል፡፡ እንደ ወንድ ለብሰሽ እዚህ አካባቢ ስትታዩ ሰዎች ያከብሩኛል» ስትለኝ ኩራት ይሰማኝ ነበር፡፡ አብርሃምና ቤተሰቡ ለአዳህ እና ለኤሎን ነፍሳቸው ነበሩ፡፡

የልዕልት ሣራ ድንኳን በፊት ባገኘሁት ቦታ፣ በትላልቅ ሞርካ ዛፎች ተጠልሎ ነበር፡፡ ዛሬ ቁጭ ብዬ በምጠብቅበት ጊዜ፣ እዛ ቁጭ ያልኩባቸውን ሌሎች ጊዜያት ያሳስበኛል፡፡ ለምን ያህል ጊዜ እንደ ተቀመጥኩም ልብ አላልኩም፡፡

ነገር ግን ግቢ ያለኝ አልነበረም፣ በመጨረሻ ራሴን በራሴ፣ ዛሬ ሰው ያለ አይመስለኝም አልኩኝ፡፡ የሚገርም ነው ብዬ አሰብኩኝ፡፡

በአካባቢው ማንም አልነበረም፡፡ በእግር ጣቴ ተንጠራርቼ አጮልቄ አየሁ፡፡ እዛ ማንም አልነበረም፡፡ የልዕልቷ የሽማግሌ ዕቃ ጥልፍ በአንድ ጥግ ቆሞ ነበር፡፡ ተጠልፎ ያላለቀ ለመጨረሻ ጊዜ የመጣሁ ዕለት ያየሁት ጨርቅ ነበር፡፡ ጥልፏ ታጥፎ ተቀምጧል፡፡ ፎጣዋም ከአጠገቡ ታጥፏል፤

እንደዚሁም ካባዋ (ቀሚሷ) ሁሉም ተጣጥፈው ተቀምጠዋል። በፍጥነት አጮልቁ ነበር ያየሁት።

አሁን ወደ ተለመደ ወንበሬ ተመልሼ ተቀመጥኩ። አንድ ሰው እንደሚመጣ እርግጠኛ ነበርኩ፤ ምክንያቱም ዳቦ ንየተ ጋገረ እንደ ሆነ ሽትቶኛልና።

በዋርካው ዛፍ ሥር ባለው የተለመደው ቦታዬ ተመልሼ እንደ ተቀመጥኩኝ፤ አብርሃም፤ ይስሐቅና ኤሊዒዘር መጡ። ወደ ድንኳኑ ሊገቡ ሲሉ እኔን አይተው ቆሙ።

ወደ ላይ ዘለልኩኝና ቆምኩ።

«ሞታለች!» አለኝ አብርሃም በጎዘን ተሞልቶ። «ከብዙ ወራት በፊት። በመጨረሻ በድንገት። እኛም ገና አልረሳነውም።» እየተናገረ እያለ ሲናገር ብዙ እንባ በጉንጮቹ ኮለል ሲል ወረደ።

«አይ-ይ፤ በጣም አዝናለሁ፤» አልኩ።

«አዎን፤ ሣሪዬ አንድላብኛለች፤» አለ። «በግማሽ በኩል እጎቴ ነበረች፤ ታውቂያለሽ። ስትወለድ ጀምሮ አውቃታለሁ። ተወዳጅ እና ደስተኛ ልጅ ነበረች። ግሩም የሆነች ሚስትም ነበረች። በጣም አጎደለችኝ።»

ይስሐቅም ቢሆን ዕንባ እንቅ እንቅ ያደርገው ነበር።

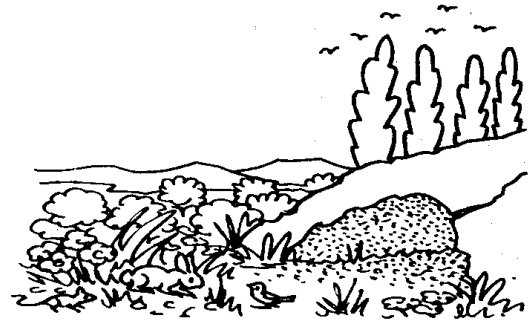
የልዕልት ሣሪ ቤተሰብ ያለ እርሷ ኑሮን ማሰብ የሚችሉ አልመሰለችም። «እባካችሁ የእኔንም ጎዘን ተቀበሉኝ፤» አልኳቸው። «እኔም አሁን ብዙም አልቆይም፤ መሄዴ ነው። እናንተንም ሁለታችሁንም እግዚአብሔር ይባርካችሁ፤ ጽናቱንም ይስጣችሁ!»

«እባክሽን፤ ካልቸኮልሽ ቆዩ። ወዳጄ ነበርሽ። ሌላው ቢቀር፤ የት እንደ ተቀበረች እንኳ ልንገርሽ።»

ከልዕልት ሣሪ ድንኳን ከውጭ ተቀመጥን። ኤሊዒዘር፤ ከአንድ ወይም ከሁለት ደቂቃዎች በፊት ድንኳኑ ውስጥ ገብቶ ኖሮአል ለካ፤ ለሁላችንም የሚጠጣ የፍየል ወተትና ልዕልት ሣሪ እንደምትጋግረው ተደርጎ የተጋገረ ዳቦ ይዞልን መጣ። ኤሊዒዘር ማንኛውንም ዓይነት ሥራ መሥራት የሚችል ሰው ይመስላል።

«አዎ፤ ድንገተኛ ነበር፤» አለ አብርሃም።

«በመክፈላ ዋሻ ቀበርናት። መቃብሩ ያለበትንም ዋሻና ዋሻው ያለበትን መሬት ገዝቼው ነው። የገዛሁት፤ በእልህ መግዛት አለብኝ ብዬ ነው።

«<አንዴ፤ ሰው ሲሞትብህ እኛ የምንቀብርበት ቦታ መቅበር ትችላለህ፤» አለ የዋሻው ባለቤት። <መግዛት አያስፈልግህም፤ ለወገንህ መቅበሪያ እንዲሆንህ ዋሻውን

ለመውሰድ ነጻነት ይሰማሁ። >>

«የለም፤» አለ አብርሃም በመቀጠል፤ «መግዛት አለብኝ ብዬ ግድ አልኩ። ያኔ መሬቱ ለሁልጊዜ የእኛው ይሆናል፤ የራሳችን መቃብር ቦታ ይሆንልናል። ስለዚህ ከፍተኛ ዋጋ ከፈልኩበት፤ መግዛቱ ትክክል መሆኑን እርግጠኛ ነኝ።»

አዎን፤ መግዛትህን ጥሩ ያደረግህ ይመስለኛል፤ አብርሃም-አውቀህ ካደረግኸው ማለቱ ነው። ውዲቷ ልዕልት ሣራ ጓደኛ ዬ ከሌሎች የቤተሰብዋ ወገኖች ጋር የተቀበረችበትን የመክፈላህ ዋሻን ለማየት በክርስቲያን ዘመን በሺህ የሚቆጠሩ ሰዎች ወደዚያ ይጉርፉ ነበር።

የአብርሃም ዓይኖች ሩቅ የሚመለከቱ መሰሉ። ከዚያ በኋላ ወደ ኤሊዒዘር ዘወር ብሎ እርሱን ማነጋገር ጀመረ።

«ኤሊዒዘር፤» አለ አብርሃም ሩቅ እየተመለከተ፤ «ይስሐቅ ሚስት የማግቢያ ጊዜው ስለ ተቃረበ የምትሆነውን ሚስት እንድትፈልግለት እሻለሁ።»

«ጌታዬ፤ ለሌላ ሰው ይቅርና ራስም እንኳን ሚስትን መምረጥ በጣም ያስቸግራል እኮ! ይስሐቅ ራሱ ሚስቱን ቢመርጥ አይሻልም?»

«የለም፤ ኤሊዒዘር። አንተ ከሁሉም ታላቅና ታማኝ አገልጋዩ ነህ። ይህንን ጉዳይ በአንተ ላይ ጥቅምለሁ። ይስሐቅ ምንም ዓይነት እዚህ ካሉት

ልጃገረዶች ውስጥ ማግባት የለበትም። ኤሊዒዘር፤ ከነፃናዊት ልጃገረድ ለልጄ ሚስት ትሆነው ዘንድ እንደማታመጣለት የሰማይና የምድር ጌታ በሆነው በእግዚአብሔር ትምልልኛለሁ። ከድሮው አገራ፤ ከዘመዶቹ መሃከል ለልጄ ይስሐቅ ሚስት እንድትፈልግለት አዘገጥላለሁ።

«ባለፈው ቀን፤ ከወንድሜ ቤተሰብ አንድ ወሬ ሰምቻለሁ። ለዓመታት ስለ እነርሱ ምንም ሰምቼ አላውቅም ነበር። ወንድሜን ታስታውሰው ይሆን፤ ወንድሜ ናኮርን? የለም፤ የምታስታውሰው አይመስለኝም፤ የሚኖሩት በካራን ነው። ያገኘሁ በደማስቆ ስናልፍ ነው። የእውነት ግኝትም ነበርክ! ኤሊዒዘር፤ አንተ ባትኖር ኖሮ ያለፉትን ዓመታት እንዴት እንደምናሳልፋቸው አላውቅም። «የደማስቆው <ኤሊዒዘርዬ!» የእውነተኛው እግዚአብሔር፤ የያህዌ ጽኑ ተከታይ ነህ። መልካም፤ እንግዲህ ወደ ወንድሜ ናኮር ቤተሰብ ሂድና ለይስሐቅ ሚስት ታገኝለት እንደ ሆነ እይ።

«አካሄድህም እንዲህ ይሆናል። ምርጥ ምርጥ ስጦታዎችን በአሥር ግመሎች ላይ ጫን። ግመሎቹን የሚነዳልህን ውሰድ። ለምትመርጣት ልጄ ጌጣጌጦችን ውሰድ፤ ለቤተሰቧ ደግሞ አንዳንድ ስጦታዎችን ያዝ።»

«ግን እኮ፤ ጌታው፤ አስቸጋሪ ትእዛዝ ነው፤» አለ ኤሊዒዘር። ኮረዳዋ የማታውቀውን ሙሽራ ለማግባት ብላ ይህንን ያህል ኪሎ ሜትር ለመጓዝ ፈቃደኛ ካልሆነችስ? ሙሽራው ግሩም ይሁን፤ ሌላውም ሁሉ እኔ የምላትን ብቻ

ማመን አለባት ማለት እኮ ነው። እርሷ እዚህ ለመምጣት እሺ ባትል፤ ልጅህን ይገዢው አለችበት ቦታ ልሂድን?»

«አይ፣ አይደለም፣ አይደለም! ልጄን ወደዛ ይዘኸው አትሄድም። እግዚአብሔር ከዛ እንድወጣ ጠርቶኛል፤ ለዘሮቹም ይህንን መሬት ወይም አገር እንደሚሰጣቸው ቃል ገብቶልኛል። የለም! እግዚአብሔር መልአኩን ከፊትህ ይልከዋል። ሁሉም ነገር ይሳካልሃል። ከዛ ለልጄ ሚስት ታመጣለታለህ። አልመጣም ካለች፣ ደግ፣ አንተ ከኃላፊነቱ ነፃ ትሆናለህ። ነገር ግን ልጄን ወደዛ እንዳትወስደው!»

እንደ ተውኳቸው፣ ኤሊዔዘር ወደ ካራን ገሥግሦ ለመሄድ ጓዙን ለማዘጋጀት፣ ለዎቹንም ለማነቃቃት ሄደ። ለይስሐቅ ሚስትን ፍለጋ ወደ ካራን ለመሄድ ተነሣሥቷል።

ለዚሁ መሐላ መደረግ እንደ ነበረበት ተገንዝቤያለሁ። ይህንንም ለማድረግ ብድግ ብለዋል። እኔም ብድግ አልኩና ደኅና ሁኑ አልኩ።

ኤሊዔዘር ለይስሐቅ ሚስት ፈለገለት

ኤሊዔዘር እውቁ የአብርሃም አገልጋዮች አለቃ ከዚህ በኋላ የጋብቻ አማካሪ ቢሮ ያለመክፈቱ ይገርመኛል። ወደ ካራን ያደረገው ጉዞ ከጅምሩ እስከ ማለቂያው ስኬታማ ነበር። ዕድለኛ ነበር። ትክክለኛዋን ልጃገረድ አነጋግሮ ከትክክለኛው ጉብል ጋር እንድትሰማማ ያደረገና የተሳካለት ኤሊዔዘር ነበር!

በመቶዎች ኪሎ ሜትሮች የሚርቅ መንገድ ተጉዞ፣ ትክክለኛዋን ልጃገረድ አግኝቶ፣ ቤቷን ትታ መቶ ኪሎ ሜትሮችን ተጉዞ፣ ከዚህ በፊት አይታው ወደማታውቀው አገር ሄዳ፣ በሕይወቷ አይታው የማታውቀውን ወጣት እንድታገባ አግባባት። ጉዞው ደግሞ በግመል እንጂ፣ በአውሮፕላን፣ በመርከብ ወይም ካዲላክ ወይም ሮልስ ሮይስ መኪና የሚከናወን አልነበረም። ይህን ታምናላችሁ?

ደግነቱ፣ ኤሊዔዘር ነገሮችን መጻፍ የሚወድ ሰው ነበር። እርሱ ለልጁ ሚስት ሊፈልግለት የሄደው የቱጃሩ አብርሃም ጸሐፊና የሒሳብ ሹም የነበረ ሰው ነው። የሄታው ንግድ ሥራ አስኪያጅ ብላችሁ ብትጠሩትም የሚያስኬድ ይመስለኛል። ትልቁ ሰው! ስለ እርሱ ሊነሣ የሚገባ ሌላ ነገር ደግሞ - በያሕዌ ላይ ታላቅ እምነት የነበረው ሰው ነው፤ እርዳታን በሚፈልግበት ጊዜ ያሕዌን እንዴትና መቼ መጥራት

እንዳለበት ጠንቅቆ የሚያውቅ ሰው ነበር።

ታሪኩ በራሱ አንደበት እነሆ፡-

የሕይወቴ ተግባር እንደ ሆነ ያወቅሁት ጌታዬ በዚህ ሥራ ላይ ከመደበኛ ጊዜ ጀምሮ ነበር። ሰዎች ሕይወታቸውን ሁሉ ለአንድ ሰዓት ያህል ይኖራሉ ሲባል ሰምቻለሁ። ለእኔም የሕይወቴ አንድ ሰዓት ይሄ ነበር። ለጌታዬ ወራሽ ለሆነው፣ ለይስሐቅ ሚስትን ማግኘት።

«ጌታዬ ልጅ ስላልነበረው እኔ ለጊዜው ወራሹ ነበርኩ። ከዚያ በኋላ ከእንዲት አገልጋዩ ወንድ ልጅ ወለደ። ይህ ልጅ ወራሹ ሆነ፣ ነገር ግን ለጊዜው ነበር።

«ከዚያ በኋላ ትልቋ ሚስቱ፣ ልዕልት ሣራ ልጅ ወለደችለት። ስሙም ይስሐቅ ተባለ። እርሱም ወራሹና በእግዚአብሔር ለጌታዬ የተሰጠው ተስፋ የሚፈጸምበት ሆነ። በሰው ልጆች ሁሉ ላይ ታላቅ በረከት የሚመጣውም በእርሱ አማካኝነት ሆነ።

«ጌታዬ ወራሹን ያሕዌን በቅርብ እንዲከተል በጥንቃቄ ተንከባክቦ አሳደገው። እግዚአብሔር ለጌታዬ በይስሐቅ በኩል ሊሰጠው የነበረው ታላቅ ሕዝብነት፣ የዚሁ ታላቅ ሕዝቦች እናት ልትሆን የምትበቃ ከአካባቢው ልጃገረድ ጠፋች።

«አሁን ተግባሪ ምን እንደ ነበረ ልታዩት ትችላላችሁ አይደል? ለዚሁ ምርጥ ዘር ለሆነው ሕዝብ እናት ልትሆን የምትበቃ ልጃገረድ ማግኘት ነበረብኝ፣ የጌታዬ ልጅ

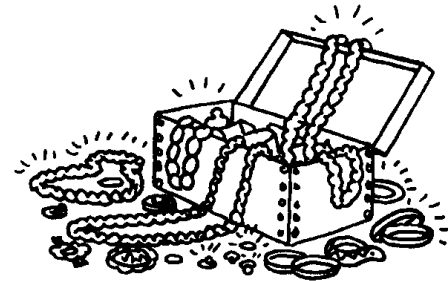
የሚወዳትና እርሷም እርሱን የምትወደው ሴት ልጅ።

«<ጌታዬ ሆይ፤> አልኩት፤ <ይሄ ፈጽሞ ሊሆን የማይችል ነው።>

«ነገር ግን አለ፤ <የእግዚአብሔር መልአክ ፊት ፊትህ እየሄደ ወደ ተፈላጊዋ ልጃገረድ እንደሚመራህ አምናለሁ።>

«እንዲሁ እንዲሆንልኝ ጸለይኩ።»

«አሥር ጠንካራና ፈጣን ግመሎችን ከጌታዬ ጋር መረጥኩ። ጌታዬም፣ አሥር ግመሎችን፣ አገልጋዮችን፣ ስጦታዎችን ውሰድና የወንድሜ ናኮር ቤተሰብ ወደሚኖሩበት ወደ ካራን ሂድ አለኝ። አንዲት ልጃገረድ እዛው ፈልግ። ለእናቷና ለወንድሞቿ ስጦታዎች መያዝህን እንዳትረላ። በርከት አድርገህ ብዙ ያዝ። እጅግ ምርጥ የሆነ ጌጣጌጥ ለልጄቱ ውሰድ፣ ለምታገኛት ማለት ነው።>

«የጌታዬን ልጅ የምታገኝ ዕድለኛ ሴት ናት! ብዬ አሰብኩኝ። ተፈጥሮን የሚወድድ ጨዋ ሰው ነው። ደግ ልጅ

ነበር። በጣም ደግና እናቱን የሚያከብር ነበር። (ይህ ራሱ የአንድ ጉብል ጥሩ መፈተኛ ነው፤ አይደለም እንዴት?) ጌታዬን አማች ማድረግ፤ እንዲሁም የምርጥና የልዩ የእግዚአብሔር ሕዝብ እናት መሆን! ማንም ትሁን፤ እርሷ የታደለች ናት!

«አምላኬ፤» አልኩ፤ ይህ ሥራ ለእኔ በእጅጉ ትልቅ ነው። እኔ እንጃ ፈርቻለሁ። ነገር ግን መደረግ ያለበት ነው። ስለዚህ እባክህን እርዳኝ። ምራኝ፤ ታላቁ ያሕዌ ሆይ!

«አሥር አገልጋዮች፤ አሥር ግመሎች፤ እና ከምርጥ ምርጥ ስጦታዎች ጋር ልንጓዝ ስንነሣ ጌታዬ እግዚአብሔር በረከቱን እንዲሰጠን ጸለዩ። ስጦታ መረጣው ደስ ብሎኝ ነበር።

«ለቀናት ያህል ወደ ሰሜን ተጓዝን- ቤተልሔም. . . ሳሌም . . . ቤቴል . . . ሴኬም. . . ደማስቆ። የድሮ ጓደኞቼን ለማየት ብዬ እንኳ ቆም አላልኩም፤ በተልዕኮዬ በጉጉት ሞቼ

ነበር። ወደ ሰሜን ወደ ካራን ብዙ ተጓዝን። እርግጥ ነው፤ ሲመሽብን መንገድ ዳር አድረናል፤ አንዳንድ ጊዜ ደግሞ በማደሪያ ስፍራ አድረናል።

«ካራን አሁን ትታያለች። ወደ አመሻሹ ላይ እዛ እንደርሳለን።

«ጌታዬ ሆይ፤ አሁን ነው ጊዜው። አሁኑኑ እርዳኝ። ለጌታዬ ለአብርሃም ታማኝ መሆንህን አሳየው። ጌታዬ ሆይ፤ አንድ የሆነ ምልክት እፈልጋለሁ። እንዴት አባቴ አድርጌ ነው እኔ ልጃገረድን የምመርጠው? መልክ አታላይ ነው። ውበት ከንቱ ነው፤ ነገር ግን ከደግነት ጋር ደስ ይላል።»

«ከዚያም አንድ አሳብ መጣልኝ። አሳቡን የሰጠኝ እግዚአብሔር ነው ብዬ አምናለሁ።

«ዓረፍ ለማለትና ውኃ ልንጠጣ ብለን ከካራን ውጭ በሚገኘው የውኃ ጉድጓድ አጠገብ ተቀምጠናል። ግመሎቼም ቢሆኑ ጠምቶአቸው ነበር። ግመሎቼ እንዲያርፉ ብለን እንዲንበረከኩ አደረግናቸው።

«ልጃገረዶችን ለማግኘት ከዚህ የበለጠ ስፍራ የታለ? ብዬ በአሳቤ ጠየቅኩኝ። ቀኑ ቀዝቀዝ ሲል ውኃ ከጉድጓድ ሊቀዳ ወደዚህ ይመጣሉ። ከዚያ በኋላ አሳቡ መጣልኝ።

«ጌታዬ ሆይ፤» አልኩ፤ «እነዚህን ልጃገረዶች ውኃ እንዲያጠጡኝ ልጠይቅ ነው። «እኔ የምትጠጡት ውኃ እቀዳላችኋለሁ፤ ለግመሎቻችሁም ደግሞ» የምትለኝ እርሷ ለጌታዬ ልጅ የምትሆን ልጃገረድ ትሁን። (ለግመሎቼም ጭምር ውኃ ከቀዳች ቸር መሆን አለባት!) በዚህ ጊዜ ለጌታዬ

ታማኝ መሆንን አውቃለሁ።>

«ጥሩ አሳብ ነው አይደል? ጥሩ አሳብ መሰለኝ።»

«የመጀመሪያዋ ልጃገረድ ውኃ ልትቀዳ ስትመጣ ጸሎቴን እንኳ አልጨረስኩም ነበር። እንስራዋን በትከሻዋ ላይ ተሸክማ ወደ ውኃ ጉድጓዱ ስትሄድ አካሄዷ ደስ አለኝ። መልኳንም ወደድኩት። እስቲ በእርሷ ልሞክር።»

«<ከማለፍሽ ትንሽ የሚጠጣ ውኃ ልትሰጭኝ ፈቃደኛ ነሽ?> አልኩና ጠየቅኳት።»

«<እንዴ፣ በሚገባ፣> አለች። ከልቧ ፈቃደኛ የሆነች ትመስላለች። <ይኸውና ጌታዬ ጠጣ፣ ለግመሎችህም ውኃ እቀዳላቸዋለሁ።> ብላ የሚጠጣ ውኃ ሰጠችኝ።»

«ውኃውን ወዲያውኑ አልጠጣሁትም። ትንሽ ቆየሁ። ምክንያቱም ጉንበስ ብዬ እግዚአብሔርን ማመስገን ስለ ነበረብኝ ነው።»

«ግመሎቼ ጠጥተው እንደ ጨረሱ፣ ሁለት የእጅ አንገሮችና የወርቅ ቀለበት ሰጠኳት።»

«<አባትሽ ማን ነው፣ የእኔ ቆንጆ?> ስል ጠየቅኳት። <እኛን የምታሳድሩበት ትርፍ ክፍል የላችሁምን?> ስል ድጋሚ ጠየቅኳት።»

«<እኔ ርብቃ እባላለሁ፤ የባቱኤል ልጅ ነኝ፤ የአባቴም አባት ናኩር ይባላል።> አለችና መለሰችልኝ። <ኑ ወደ ቤታችን ከእኔ ጋር እንሂድ። ከእኛ ጋር ብታድሩ አባቴና ወንድሞቼ ደስ ነው የሚላቸው። ለእንግዳ የሚሆን ክፍል፣ በቂ ምግብና ክምር ድርቆሽ ለግመሎቻችሁ አለን። ወደ ቤታችን ከእኔ ጋር ኑ። እኔ መንገዱን አሳያችኳለሁ።> አለች።»

«እንደገና ጎንበስ ብዬ ለእግዚአብሔር ሰገድኩ። ምን እንደ ሆነ አያችሁ? የመረጥኳት የጌታዬ ወንድም የልጅ ልጅ ነበረች! አልኩኝም። <እግዚአብሔር ይመስገን! እንደገና ለጌታዬ ታማኝነቴን ገልጿል። ወደ ጌታዬ ዘመዶች ቤት እንድንገባ መንገዴን መርቶኛል!>

«ግሩም፣ ርብቃ ለቤተሰቧ ለመንገር ሮጠች፤ ከእንድ ወይም ከሁለት ደቂቃዎች በኋላ እንድ ወጣት ወደ ጉድጓዱ ውኃ በፍጥነት መጣ! ወንድሟ እንደ ሆነ ገመትኩ!»

«<ንዴ፤ ከእኔ ጋር ወደ ቤት ና- አንተ የእግዚአብሔር ብሩክ ሰው> አለ። <እኛ ቤት እደር። ለአንተና ለግመሎችህ የሚሆን ቦታና ብዙ ምግብም አለን፤ ከውጭ አትሁን።»

«እንዴት ያለ አቀባበል ነው! የሁላችንንም እግሮች አጠቡን። እንዴት ቀዝቀዝ እንዳልን ታውቃላችሁ? አገልጋዮቹ ግመሎቻችንን መገባቸው፤ እንደዚሁ ንጹሕ ወደ ሆነው ማደሪያ ወስደን እንድናሳድራቸው ረዱን።

«ከዛም፤ <አራት ቀርቧል!> ተባልን።

«የተሰማኝን ልገልጸው አልቻልኩም። በፍቅር፤ በአክብሮትና በምሪት ዙሪያዬን የታጠርኩ መስሎ ተሰማኝ።

«<ውድ ወዳጆቼ፤» አልኩ። <እዚህ የመጣሁበትን ምክንያት ሳልነግራችሁ አራት እንደማልበላ እንድታውቁልኝ

እፈልጋለሁ።»

«<መልእክትህን ንገረና ታዲያ፤» አለ ላባን ለዘብ ባለ አንደበት። ያ ሊቀበለኝ ወደ ውጋው ጉድጓድ ሮጦ የመጣው ወንድም ነበር።

«ነገርኳቸው።

«<ለደቂቃዎች ያህል፤ ስለ ምግብ ያሰበ አልነበረም።

«እኔ የአብርሃም አገልጋይ ነኝ ብዬ ስጅምር፤ የሆኑትን ነገር ባያችኋቸው።

«አብርሃም! አብርሃም! አሉና ተንጫጩ። ከመቀጠሉ በፊት እንዲረጋጉ ማድረግ ነበረብኝ።

«አዎ፤ እግዚአብሔር ጌታዬን ባርኮታል፤ አልኩኝ ጸጥ ሲሉልኝ። <በረከቱን አዝንቦለታል - በጎች፤ ላሞች ወርቅ፤ ብር፤ ግመሎች፤ አህዮች፤ ሁሉም ሞልቶታል። በእርግጥ በጣም ሀብታም ሆኗል።

«እሁንም፤ በጣም ከሽመግለ በኋላ፤ ለእርሱና ለባለቤቱ ሣራ እግዚአብሔር -----»

«እንዴ፤ ሣራምኮ የእኛ -----»

«ስለ ሣራ ሳነሣላቸውና መሞቷንም ስነግራቸው ሌላ አጠቃላይ ሽብርና ሁከት ሆነ።

«እንግዲህ፤» አልኩኝ ጸጥ ብለው ሊሰሙኝ በተዘጋጁ ጊዜ፤ <በስተ እርጅናቸው ጌታዬ አብርሃምና ሣራ

ከእግዚአብሔር ወንድ ልጅ ተሰጣቸው። ጌታዬ ልጄን እንዴት ይወድደው መሰላችሁ! ወራሹን። ለእርሱም - ለይስሐቅ ሁሉን ሰጠው - ሁሉን። ሁሉም ለይስሐቅ ሆነ።

«አሁን ጌታዬ፡- «ልጄ ይስሐቅ ከምንኖርበት አካባቢ ካሉት ልጃገረዶች አያገባም። ወደ አባቴ ቤት፤ ወደ ዘመዶቹ ሄደህ፤ ከዚያ ለይስሐቅ ሚስት አምጣለት ብሎኛል።»

«እንዴት ያለ ጸሎት የጸለይኩኝ መሰላችሁ! ለጌታዬ ልጄ ሚስት እንዳገኝ የተሰጠኝ ኃላፊነት በጣም ትልቅ ሆነብኝ።

«እግዚአብሔር ሆይ፤ አልኩና ጸለይኩ <እንተ ምረጥ። በውኃ ጉድጓዱ አጠገብ ሆኜ ልጄቱን ውኃ እንድታጠጣኝ እጠይቃለሁ። «እንካ ጠጣ፤ ለግመሎችህም እቀዳላቸዋለሁ።» ካለችኝ፤ ለጌታዬ ልጄ ለይስሐቅ ትሁን።»

«<ርብቃ ወደ ውኃው ጉድጓድ መጣች። የሚጠጣ ውኃ ጠየቅኳት። አለችኝም፡- እንካ ጠጣ፤ ለግመሎችህም እቀዳላቸዋለሁ።»

«<ቀሪውን ታሪክ ታውቁታላችሁ።

«እግዚአብሔር በቀጥታ ወደ ቤታችሁ መራኝ። እንደ ጠየቅኩት፤ ወደዚህ መራኝ። ስለዚህ አሁን ይሆናል ወይም አይሆንም ትሉኛላችሁ? ርብቃ የጌታዬ ልጄ ሚስት እንድትሆን ትፈቅዱልኛላችሁ? ንገሩኝ፤ ቀጥሎ የማደርገውን ልወቅ።»

«እነርሱም እንዲህ አሉና መለሱ፡- <በእርግጥ እግዚአብሔር

ር ወደዚህ መርቶሃል። ርብቃን ውሰዳት እና የጌታህ ልጄ ሚስት ትሁን።»

«መልሳቸውን ስለማ የምለው ጠፋብኝ። ስለ መራኝ በግንባሬ ተደፍቼና ተንበርክኬ ለአምላኬ ከመስገድ በስተቀር ሌላ የማደርገው ነገር ምንም አልነበረም።

«ለሙሽሪት ብዬ ያመጣሁትን ውብ ልብሶችን አወጣሁና የብርና የወርቅ ጌጣጌጦችንም ጭምር አንድ ላይ አድርጌ ለርብቃ አበረከትኩላት፤ ለቤተሰቦቿም የሚሆኑ ገጸ በረከቶችን ሰጠሁዋቸው።

«የልጅቱ ዓይኖች አበሩ። ለስሜቷና ለደስታዋ ወሰን አልተገኘለትም። ይህ የጋብቻ አሳብ በእግዚአብሔር የታቀደ በመሆኑ በደስታና በፈንጠዚያ ውስጥ እንድትገባ አደረጋት። ሌሊቱን በሙሉ በዓይኗ እንቅልፍ ዘወር ሳይል እንዳደረገች ልገምት እችላለሁ።»

«አራት በላን። ትንሽ ከተጫወትን በኋላም ሁሉም ተኛ። እኔም ጧት ተነሥተን ወደ አገራችን እገለግላለን ብዬ ተስፋ አደረግሁ።»

ርብቃ «እሄዳለሁ» አለች

«ጧት በማለዳ፣ ላስተናገዱኝ እንዲህ አልኳቸው፡- <በአውነቱ አሁን ወደ ጌታዬ መመለስ እፈልጋለሁ። እባካችሁ ዛሬውኑ ወደ አገሬ ሽኙኝ።>

«<እንዴ አሁንም አይሆንም!። ርብቃ ለጥቂት ቀናት እንኳ ከእኛ ጋር እንድትቆይ እንፈልጋለን - ቢያንስ ለአሥር ቀን እንኳ፤> አሉ እነርሱ።»

«<አይ- ይ፤> አልኩኝ፣ እባካችሁ አታስተንግሉኝ። በጉጉት እየጠበቁኝ ነው ያሉት። እስቲ ስለ ሽማግሌው ጌታዬ አስቡ፣ እዚያ፣ ክልጁ ጋር ሆኖ እየተገረመ እየጠበቀ ነው ያለው። እግዚአብሔር እንደ ሆኖ ተአምራዊ በሆነ መንገድ መርቶናል። ስለዚህ አሁን ደግሞ እባካችሁ ተዉን እንሂድበት። ወደ አገራችን ለመመለስ ረዥም ጉዞ ማድረግ አለብን።»

«ምን እንደሚያደርጉ ግራ ገባቸው። ከዚያም አንድ ሰው ግሩም የሆነ አሳብ አመጣ፡- <የምትሄድብን ርብቃ ስለ ሆነች፣ እርሷን እንጥራት። እርሷ ትወስን፤> አለ።»

«ጠሯት። እርሷም መጣች።»

«<ከዚህ ሰውዬ ጋር ለመሄድ ፈቃደኛ ነሽን? > አሉና ጠየቋት።»

«አዎ፤ እኔዳለሁ፤» አለች።

ስለዚህ ነገሩ አከተመ!

«እንድትዘጋጅ ሁሉም ረዲት። አገልጋዮቿም ጭምር ይመጡ ነበር፤ የድሮ ታማኝ ሞግዚቷ ዲቦራም አልቀረችም። እነዚያ ሴቶች ሲዘጋጁ ሳለ፤ አቤት የነበረው ችኮላና መሯሯጥ አይወራ! ልክ የሌሎች መሽራቶች እናቶች እንደሚያደርጉት ሁሉ፤ የመሽራት እናት አለቀሰች።

«እላችኋለሁ፤ ጥቅሉና ሻንጣው ተዘጋጅቶ ሁሉም ግመሎቹ ላይ ሲጫን እንዴት ደስ እንዳለኝ።

«ግሩም የሆነ ሽኝት ተደረገልን- ባርኮቱና ጸሎቱ ሁሉ፤ ደስታና ገዘን የተቀላቀለበት እንባ ለእንባ ተረጫጩን። በመጨረሻ፤ ጉዞአችንን ተያያዘነው።

«ረዥም ጉዞ ስለ ነበር፤ ላብራራው ብሞክርም ጊዜ ይፈጃል። የእኔ ኮረዳዋ መንገድ ላይ ሳለን ብዙ ጥያቄዎች ጠየቀችኝ- ስለ ወደ ፊቱ መሽራዋ። እኔ ደግሞ ውድ ስለሆነው የጌታዬ ልጅ መናገር የላቀ ደስታ ይሰጠኝ ነበር።

«ስለ ጉዞው ላብራራ እንደማልፈልግ ነግራኝሁ ነበር። ነገር ግን፤ ስለዚህ ጉዳይ አጠር አድርጌ ልነግራችሁ የሚገባኝ መሰለኝ።

«አገራችን ልንደርስ ተቃርበናል። ደስ የሚል ምሽት ነበር። መጓጓትና ተስፋ ማድረግን የመሳሰሉት ስሜቶች ከፍተኛ ደረጃ ደርሰው ነበር። ከዚያም አንድ ሰው በእርሻ ውስጥ ሲራመድ አየሁ። ይስሐቅ መሆኑን አረጋግጥኩ- በእንዲህ ያለ ሰዓት መዘዋወርና ማሰላሰል ይወዳል። ይሄ ልማዱ ነበር። ነገር ግን አሁን ግመሎቹን እያየ እንደ ሆነ ገመትኩኝ። ማን ትሆን የምትመጣው? ምን ትመስል ይሆን? ማን ይመጣ ይሆን?

«መሽራት ወጣቱን አየችው።

«<ያ ማን ነው?> ብላ ጠየቀችኝ።

«<ይስሐቅ ነው፤ አልኳት፤ <የጌታዬ ልጅ።>

«<ግመሉን አቁምልኝ!> አለችኝ። <አውርደኝ።>

«ዓይነርግብ ወስዳ ለበሰች። ከዚህ በኋላ ልትተዋወቀው ወደ እርሱ ተራመደች። አመሻሽ ላይ፤ እሣሩ ላይ ስትራመድ ደስ ትል ነበር።

«ተዋወቁ። . . . እጁን ይዞ ወደ ልዕልት ሣራ ድንኳን መራት።

«ስለዚህ ርብቃ የይስሐቅ ማስት ሆነች። እርሱ ደግሞ በጣም ወደዳት። በእናቱ ሞት በጣም አዝኖ ነበር- ብቸኝነትም በጣም ተሰምቶት ነበር። ርብቃ፣ ባለቤቱም፣ ደስታና መጽናናት ሆነችለት።»

አሁን ምስኪኑ አብርሃም ብቻውን ሆነ። ልዕልት ሣራ ከሞተች ጥቂት ጊዜ ቢሆናትም፣ ስለ እርሷ በጣም ያስብ ነበር። ከዕለታት አንድ ቀን ኬጡራ የተባለችውን ሴት አገኘ። ስለ እርሷ ብዙ ሰዎች አላውቅም፣ ነገር ግን ጥሩ ሴት

ብትሆን ነው እንጂ አብርሃም አያደርገውም ነበር። ባይገርማችሁ - አገባት። እንደነገሩ ምትንከባከው ሴት እኮ ያስፈልገዋል፣ አይመስላችሁም?

እነዚህ ሁለቱ ደግ ሰዎች፣ አብርሃምና ኬጡራ ስድስት ልጆች ነበሯቸው።

አብርሃም ለእነዚህ ልጆች ደግ ነበረ፣ የሚበቃቸውን ያህል ስጦታዎችን ሰጣቸው። ካደጉ በኋላ ግን፣ ኑሮአቸውን እንዲመሠርቱ ወደ ምሥራቅ እንዲሄዱ ተደረገ። ከይስሐቅ ጋር ውርስን የመቀበል አሳብ እንኳ አልነበረም። ብቸኛው ወራሽ ይስሐቅ ነበረና።

ይህ ደግሞ ከአድልዎ ጋር ምንም የሚያገናኘው ነገር አልነበረም። እግዚአብሔር ይስሐቅን ቀጥሎ የአይሁድ ሕዝብ

(ብሔር) አባት እንዲሆን መርጧታል።

ግሩም ነው፤ አብርሃም ኬጡራን ካገባ በኋላ ለሠላሳ አምስት ተጨማሪ ዓመታት ኖረ። ከዚያም አንድ ቀን አንድ ታላቅ ማስታወቂያ ተነገረ፡- «አብርሃም ሞቷል» የሚል ።

ወሬው በሁሉም ቦታ ተዳረሰ። ነገሥታት ሰሙ፤ እረኞች ሁሉ ሰሙ። እንዲሁም፤ ምን እንደ ሆነ ታውቃላችሁ? እስማኤልም እንኳ ሳይቀር ሰማ። በዚህ ጊዜ እርሱ ትልቅ ሰው ሆኖ ነበር- የተለያዩ ገዥዎችና ልዑላን በቤተሰቡ ውስጥ ነበሩ። እነዚህ ሁሉ ለቅሶ ለመድረስና ለመጨረሻ ጊዜ አክብሮታቸውን ለስኬታማው ነጋዴ፤ ለባለጠጋው፤ ነቢይና የእግዚአብሔር ወዳጅ ለሆነው ለአብርሃም ለመግለጽ ተነሡ። እናም እነርሱም መጡ፤ እስማኤልም መጣ።

በቀብር ሥነ ሥርዓቱ ላይ ለመገኘት ብዙ ሕዝብ ወደ ኬብሮን ጉረፈ- ይስሐቅና እስማኤል አንድ ላይ ሆነው አባታቸውን ሲቀብሩ ማየቱ በጣም ልብን የሚነካ እንደ ነበረ ሰምቻለሁ። ሰዎች ይህንን ሲያዩ ደስ አላቸው። ይስሐቅና እስማኤል አንድ ላይ ሆነው የአብርሃምን ሬሳ ተሸክመው መምሬ ወደሚገኘው የመክፈላ ዋሻ ወስደው ከልዕልት ሣራ መቃብር አጠገብ ሲያኖሩት ያዩ ለቀስተኞች ሁሉ ልዩ የሆነ ስሜት አሳድሮባቸዋል። እንባዎች ፈስሰዋል፤ ሁሉም ግን በጋዘን ምክንያት አልነበረም የፈሰሱት። ይስሐቅንና እስማኤልን በዚህ ሥነ ሥርዓት አንድ ላይ ማየቱ ራሱ አንድ ልዩ እርካታ የሚሰጥ ነበር።

እንዲህ ያሉ አስተያየቶች ተሰምተዋል፡- «አብርሃም ታላቅ ሰው ነበረ። . . .» «ነቢይ ነበረ። . . .» «የእግዚአብሔር ወዳጅ ነበረ። . . .» «ይስሐቅና እስማኤል አንድ ላይ ሆነው በቀብሩ ሥነ ሥርዓት ላይ ሲገኙ ግሩም አይደለም? ሽማግሌውን እንዴት ባስደሰተው ነበር። . . .» «አብርሃም ሁለቱን ልጆቹን እዛው ሊያያቸው ቢችል ኖሮ እንዴት ደስ ባለው፤ አይደል?» ወዘተ. . .።

ዛሬ፤ በእስራኤል አገር ብትሆን፤ በኬብሮን አጠገብ ወዳለው የመክፈላ ዋሻ መሄድ ትችላላችሁ። እና በዚያ የአብርሃምና የልዕልት ሣራን መቃብር ልታዩ ትችላላችሁ። ወደዚያ መርቶ የሚያስገቡኝችሁ አይሁዳዊ (የይስሐቅ ቤተሰብ) ወይም ዐረብ (የእስማኤል ቤተሰብ) ሊሆን ይችላል።

አብርሃም የሞተ ዕለታ፤ ይስሐቅ አዲሱ አባት፤ አዲሱ

አለቃ ሆነ። ይስሐቅን በተመለከተ ታሪክ አለን -ስለ ልጆቹም ጭምር። እግዚአብሔር ይስሐቅን በመሢሔ የዘር ሐረግ ውስጥ እንዲሆን በተለይ እንደ መረጠው አትርሱ።

ይስሐቅ በተለይ በዕቅዱ ውስጥ ነበረ።

ዕቅዱን አልረሳችሁትም አይደል? የእግዚአብሔር ዕቅድ ወንድም፣ ሴቱንም፣ ልጆችም ሳይቀሩ ሁሉንም ወደ ራሱ የሚስብ ወይም የሚመልስ ነው።

በዕቅዱ ውስጥ እኔና እናንተ አለንበት፣ የለንበትም እንዴት?

ስለ ይስሐቅ እና ቤተሰቡ ጅብዱ በተመለከተ ከዚህ በመቀጠል ወይዘሮ ጂ፣ ይስሐቅ በሚል ባዘጋጁት መጽሐፋቸው ውስጥ ልታነበቡ ትችላላችሁ።

ታስታውሳላችሁ . . . ?

ምዕራፍ 1. የልዕልት ሣራ ተአምረኛ ሕፃን

1. አብርሃም እስማኤልን እንደ ተስፋ ልጅ አድርጎ እግዚአብሔር እንዲቀበለው የፈለገው ለምን ነበር?
2. እግዚአብሔር ለአብርሃም እስማኤልን በተመለከተ ምን ተስፋ ሰጥቶት ነበር?
3. የአብርሃም ዘሮች አገሩን ባንዴ እንዳይወርሱ እግዚአብሔር የከለከላቸው ለምን ነበር?

ምዕራፍ 2. የይስሐቅ ልደት

1. ከግብግብ በኋላ ሣራን የረበሻት ምን ነበር?
2. ሣራ ለአብርሃም እንዲያደርግ የነገረችው ነገር ምን ነበር?

ምዕራፍ 3. እስማኤልና አጋር መባረር ነበረባቸው

1. እስማኤልና አጋርን አስመልክቶ እግዚአብሔር አብርሃምን ምን እንዲያደርግ አዘዘው?
2. በረሃ ሳሉ በደከሙ ጊዜ አጋር ለእስማኤል ያደረገችው ምን ነበር?
3. እግዚአብሔር ለአጋር ምን እንድታደርግ ነገራት?
4. እግዚአብሔር ከተናገራት በኋላ የተመለከተችው ምን ነበር?

ምዕራፍ 4. አብርሃም፣ የእግዚአብሔር ወዳጅ

1. አብርሃም ልጁን ይስሐቅን ምን ሊያደርገው ሞክሮ ነበር?
2. እግዚአብሔር እንዴት አስቆመው?

ምዕራፍ 5. የአብርሃምና የይስሐቅ አሰቃቂው የመከራ ጊዜ

1. አብርሃምና ይስሐቅ ለመሠዋት የሄዱት ወዴት ነበር?
2. ይስሐቅ የረሱት ነገር እንዳለ የመሰለው ምን ነበረ?
3. አብርሃም ስለ ታዘዘው እግዚአብሔር ለአብርሃም የገባለት ቃል ኪዳን ምን ነበር?

ምዕራፍ 6. ደኅና ሁኒ፣ ልዕልት ሣራ

1. ሣራ የተቀበረችው የት ነበር?
2. ኤሊዌዘር ለይስሐቅ ሚስት ሊፈልግለት የተላከው ወዴት ነበር?
3. አብርሃም ኤሊዌዘርን እንዳያደርግ ያዘዘው ምን ነበረ?

ምዕራፍ 7. ኤሊዌዘር ለይስሐቅ ሚስት ፈለገለት

1. ኤሊዌዘር ርብቃን የሚጠጣ ውኃ በጠየቃት ጊዜ ያለችው ምን ነበር?
2. የርብቃ ወንድም ስም ማን ነበረ?
3. እራት ከመብላቱ በፊት ኤሊዌዘር ያደረገው ምን ነበር?

ምዕራፍ 8. ርብቃ «እሄዳለሁ» አለች

1. ኤሊዌዘር ቶሎ ለመመለስ የፈለገው ለምን ነበር?
2. ኬጡራ ስንት ልጆች ነበሯት?
3. አብርሃም የተቀበረው የት ነበረ?